10. Årg. JAN. 1905. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

D:r Gustaf Bergström.

(Sid. 5).

Innehåll:

Hans närvaro. — Och de stärkte sina händer till det goda verket. — Från hemarbetet. — Brefafdelningen. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. Anmälan. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Hans närvaro.

Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände. Matt. 28: 20.

Jesus, den uppståndne, hade ännu en gång kallat sina lärjungar till sig för att meddela dem den stora missionsbefallningen: »Gån ut och gören alla folk till lärjungar» och, på det de icke måtte digna under tyngden af det väldiga uppdraget, äfven få gifva dem det lika stora, allt omfattande löftet: »Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände». Denna befallning och detta löfte kommo vågskålarne att väga lika; de höra tillsammans, såsom mästaren och lärjungen höra tillsammans. Det ena gifves icke utan det andra. Endast för *lärjungar* gäller denna *befallning*; endast åt *lärjungar* är detta *löfte* gifvet. Ingen Jesu lärjunge är i stånd att taga ett enda framgångsrikt steg för missionen, som icke hvilar på detta löfte om sin allsmäktige Herres och Mästares ständiga närvaro. Men lika litet har någon lärjunge rättighet att fröjdas öfver och göra anspråk på den oändliga kraft och tröst, som detta löfte innehåller, om han icke helt står uppgifven för sin Herre, med hela sitt hjärta och efter hela sin förmåga söker lyda hans missionsbefallning.

Innan den uppståndne gaf sina lärjungar denna befallning och detta löfte, uttalade han det konungsliga ordet: »Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden». Genom detta ord erhåller hans befallning betydelse och vikt, hans löfte innehåll och värde. Himmel och jord äro hans. Genom honom och för honom är allt skapadt — genom honom är försoning framburen för allt (Kol. 1: 16—21). Det aflägsnaste land, som en missionärs fot kan beträda, är Jesu egendom. Den djupast sjunkna människa är genom Jesus försonad. Det bräckliga missionsskeppet ute på det stormupprörda hafvet är i Jesu hand. Guld och silfver äro hans. Äfven den mest girige måste, om Herren öppnar hans öra och hjärta och låter säga honom: »Jag behöfver din egendom», offra sin rikedom på Guds altare. Herren Jesus kan göra något stort af den man, kvinna, yngling eller jungfru, som öfverlämnat sig åt honom, låt vara, att han eller hon har den svagaste kropp, den klenaste talförmåga, den minsta begåfning, ja, är idel vanmakt. Denne »timmermansson» uppför på den mark, som af hans himmelske Fader är honom upplåten, ett tempel, en byggnad, som både änglar och människor en gång skola beundra. Och till detta arbete begagnar hans mästarehand de slöaste yxor och rostigaste sågar, de trubbigaste mejslar och de krokigaste spikar. Ja, det ser ut, som om han rent af satte sin ära i att utvälja det dåraktiga, det svaga och oädla, det, som intet är, för att göra om intet det visa, det starka, det ädla i denna värld, det, som något var — på det att intet kött må berömma sig inför Gud.

Detta är orsaken till korsets förargelse både hos judar och kristna; detta är den korsfästes och hans med honom korsfästa församlings hemlighet. »Salig den, som icke tager anstöt af mig!» »Salig». vill han säga, »är äfven den, som icke stöter sig på min församlings ringhet här på jorden!» Denna ringhet är församlingens bästa värn emot fiendens pilar. Enhvar, som tillhör denna församling, bör veta, att han år efter år, dag för dag, stund för stund får lefva i sin allsmäktige Herres och väns oafbrutna gemenskap, i hans ständiga närvaro — intill tidsålderns slut, då församlingen får ingå i en evigt blifvande åskådlig gemenskap med den älskade. Ty måste icke en ny hushållning taga sin början då, när Sonen har infört bruden i sin Faders hus? Men intill den dagen gälla dessa ord: »Se, jag är med eder.» Gifves det väl något kostligare, värdefullare, härligare? Jesus hos mig alla dagar — äfven de, som icke behaga mig. Och sådana dagar skickar Herren med förkärlek de sina. Hans ansiktes ljus lyser nämligen bäst i mörkret, blir där mest sökt och värderadt. Under svaghet och försökelser, under anfäktelser, kamp och lidande ingås och befästes det eviga förbundet mellan himmel och jord, mellan honom, som är hufvudet, som har sin tron i det himmelska, och församlingen här nere på jorden.

Men Herrens närvaro i sin församling har äfven en annan sida. Herren vandrar bland de sju ljusastakarna icke blott som hjälparen och hugsvalaren utan äfven såsom den dömande och straffande. Berömligt och tadelvärdt, godt och ondt — intet undgår hans eldsblick. »Jag vet dina gärningar», så låter han en ängel säga till den ena församlingen efter den andra. Han mäter värmegraden af församlingens kärlek och hos hvarje enskild af dess lemmar, och han känner vämjelse för all ljumhet. Han ser allt arbete liksom all försummelse; han ser den församlingstukt, som öfvas, liksom all tuktlöshet. Han ser all trohet människor emellan liksom all otrohet och alla äktenskapsbrott. Han hör hvarje bekännelse, och han lägger äfven märke till hvarje förnekande af hans namn. Och han brukar sin makt icke blott för att löna utan äfven för att tukta och straffa. Är icke redan i många fall äfven kyrkans *historia* en kyrkans *dom*! Den, som har öra, han höre, hvad Anden säger församlingarna! Och den, som icke hör, han må känna! Allt hastigare och häftigare stegra sig Guds domar såväl öfver hans eget hus som öfver världen. Vi stå vid tröskeln till stora händelser. »Det gamla skall störta samman, tiden skall förändras och ett nytt lif blåsa fram ur ruinerna.» Men under allt detta skola vi förnimma, huru den korsfäste och uppståndne går fram genom länder och folk, skola vi på jorden se *hans* fotspår, som Gud har gjort till Herre och Krist. Och stå vi i rätt ställning, så äro vi ständigt medvetna om, att vi stå inför hans, den eviges, ansikte, som dömer och förlåter, tuktar och renar, smälter och luttrar, straffar och lönar. Intaga vi den ställningen, skall det nya år, som nu ingått öfver jorden, förvisso föra oss ett betydande steg framåt emot vår fullkomnings dag. Herren gifve oss i nåd, att så måtte vara! Amen.

B. K.

Och de stärkte sina händer till det goda verket.

Neh. 2: 18.

Af *Erik Folke.*

I det fulla medvetandet, att Guds goda hand var öfver dem, kunde Guds folk på Nehemias tid med frimodighet skrida till verket, och, fastän svårigheter hopade sig öfver dem, dock bringa Jerusalems murar till fullbordan. Och i samma mån Guds hand får vara vår styrka, i samma mån den upplåtes för oss och får blifva den källa, som fyller alla våra behof, samt tillika får vara vår tillflykt och trygghet, kunna äfven vi med frimodighet hålla ut i vårt arbete. Vi vilja därför, stödda af denna starka, rika och kärleksfulla hand, börja äfven detta års verksamhet både hemma och ute i Kina.

Till Herrens pris kunna vi ock säga, att våra utsikter nu äro mycket ljusare, än de någonsin varit. Herren har gått framför oss och beredt vår väg. Han har redan börjat lägga hednavärldens största nation till sina fötter. Må vi därför ej afskräckas af onda budskap utan hålla ut, till dess verket är fullbordadt! Till missionsvännernas uppmuntran lämnas här nedan en öfversikt öfver ställningen i Kina såväl i allmänhet som särskildt med afseende på missionen, hufvudsakligen efter ett arbete, nyligen utgifvet af Kina Inland Missionen i London. Den inblick, denna öfversikt ger i förhållandena på missionsfältet, är i sanning ägnad att vidga vår kunskap om och öka vårt intresse för det härliga verk, som Gud i dessa dagar utför bland Kinas folk. Må den egga mången broder och syster att kraftigare taga del i det stora verket!

Det förödande krig, som nu rasar i fjärran östern, har i hög grad dragit den allmänna uppmärksamheten till förut jämförelsevis okända länder. Att den rysk-japanska konflikten kommer att medföra stora och vidtgående följder för världen, därom är intet tvifvel. Man inser lätt, att frågan ytterst hvarken gäller besittningen af Mandschuriet eller Korea, utan att det kämpas om herraväldet öfver Ostasien, ja, kanske till och med öfver den stora världsdelen i dess helhet. I denna fråga spelar Kina en mycket viktig roll. Den makt, som behärskar Kina, har nämligen öfverhanden i Asien. Detta gör det nu pågående kriget så betydelsefullt. Äfven om Kina lyckas bevara sin neutralitet, kan det dock sägas, att dess öde för en lång framtid nu afgöres.

Men under det nationerna strida om kontrollen öfver Kinas militära och kommersiella resurser, är det den kristna kyrkans plikt att kämpa för evangelii seger i detta stora land. Därigenom skall hon vinna ett inflytande öfver kineserna, som kan leda dem i en god och sund riktning och därigenom afvärja den så mycket omtalade gula faran. Denna fara är nämligen ej af militärisk utan af moralisk art. Därför erbjuder ensamt evangelium ett skyddsmedel däremot.

Med blicken på missionsarbetets betydelse för Kina under denna tid kunna vi ej vara nog tacksamma för det inre lugn, som under de sista två åren rådt i landet, och som möjliggjort ett kraftigt och oafbrutet arbete. Smärre oroligheter hafva visserligen ägt rum, men de hafva alla varit af mer lokal natur och icke alls ingripit hindrande i verksamheten.

Ett hinder af mer allvarsam natur har dock under de senare åren börjat dyka upp, något som hotar att blifva en verklig fara för missionen. Vi mena den romersk-katolska propagandan. Genom de katolska prästernas inblandning i politiken och genom det tryck, de utöfva vid domstolarne, uppväcka de mycken fiendskap mot sig själfva, liksom de gifva kineserna en falsk föreställning om missionens syfte och mål. Alltsedan år 1890, då regeringen genom påtryckning af det franska sändebudet upphöjde dem till jämnbördig rang med statens ämbetsmän, har deras ingripande i allmänna ärenden utmärkts af ett ständigt hot mot regeringen och isynnerhet mot all verksamhet med andlig karaktär.

Af särskildt intresse äro de fördrag, som nyligen ingatts med andra makter, hvarigenom Kina trädt i närmare beröring än någonsin förut med den yttre världen. Den paragraf i fördraget med Förenta Staterna, som rör missionen, är isynnerhet värd att uppmärksammas. Den lyder, som följer:

»Den kristna religionen, såsom den bekännes af protestanter och katoliker, lär människan att göra godt och att göra mot andra, hvad man vill, att andra skola göra mot en själf.»

»De, som därför i all stillhet bekänna sig till och söka utbreda denna religion, skola ej på något vis utsättas för obehag eller förföljelse för sin tros skull. Hvarken medborgare af Förenta Staterna eller kinesisk undersåte, som lefver i enlighet med kristendomens grundsatser, må hindras från att undervisa andra i sin religion eller från att utföra sådana gudstjänstliga handlingar, som sammanhänga med kristendomens sanningar. För trons eller den kristna verksamhetens skull må ingen skadas till lif eller egendom. Hvarje kinesisk undersåte har frihet att förena sig med den kristna församlingen. Kristna och icke-kristna skola åtnjuta samma ställning inför lagen. De vise tillbörlig vördnad för öfverheten och lefve i fred och sämja med hvarandra! Medlemskap i den kristna församlingen skyddar ej mot straff för brott, begånget före eller efter öfvergången till kristendomen, ej heller fritager det från skyldigheten att erlägga skatt. De kristna äro dock fritagna från sådana pålagor, som afse uppehållandet af religiösa bruk, hvilka strida mot den kristna tron.»

»Missionärer skola ej blanda sig i de kinesiska ämbetsmännens ämbetsförvaltning. Dessa å sin sida skola ej göra någon skillnad mellan kristna och icke-kristna. De skola tillämpa lagen utan partiskhet, så att båda klasserna må lefva tillsammans i frid och endräkt. Missionssällskap från Förenta Staterna hafva för missionens bedrifvande rättighet att förvärfva och besitta egendom i hela riket. Sedan köpebref å jord vederbörligen blifvit stämpladt af myndigheterna, må de uppföra sådana byggnader, som behöfvas för deras goda verksamhet.»

Många tecken visa, att Kina nu verkligen börjar vakna från sin månghundraåriga sömn. Följande kan gifva oss ett begrepp om den stora omhvälfning, som nu försiggår i kinesernas åskådning och nationella lif:

1. Postväsendet, som helt nyligen införts, har utvecklat sig raskt. Tre hundra större och dubbelt så många mindre postkontor hafva öppnats.

2. Järnvägsbyggandet har bedrifvits med sådan kraft, att den stora hufvudlinjen Hankow—Peking nu är i det närmaste färdig. Shantung har fått sin järnväg, Canton sin, och kejsaren har för sin egen räkning till och med låtit bygga en järnbana till kejsargrafvarna väster om Peking.

3. Examensväsendet har vidare undergått en genomgripande förändring. Århundraden igenom har all lärdom varit stöpt i stereotypa former. Nu åter börjar blicken vidgas. Följande frågor, hämtade från de senaste examensskrifningarna, må tjäna som exempel: Hvad betydelse för Kina har den Sibiriska järnvägen och Nicaraguakanalen? Hvad betydelse för Fjärran Östern hafva kongressen i Wien, Berlinerkonventionen och Munroe-doktrinen? Hur ordnas i utlandet pressen, postväsendet, handeln, järnvägarne, bankväsendet, industrien och skatteväsendet, och hur får man där trogna ämbetsmän?

4. Slutligen må man ej lämna ur sikte pressens starka utveckling och växande inflytande i ett land, där det skrifna ordet från urminnes tider haft en sådan makt och betydelse. Utom regeringens officiella organ Peking Gazette, som ju ej är en tidning i egentlig mening, funnos för tio år sedan inga andra tidningar i Kina än sådana, som utgåfvos af missionärer. Nu åter har på helt kort tid ett sextiotal nya tidningar kommit till stånd, de flesta dock tyvärr under ledning af hedningar. Japanerna utöfva för närvarande det största inflytandet på detta område.

Och öfverhufvud taget är det till Japan, som det unga Kina vänder sig för att skaffa sig upplysning. Ehuru kristendomen gjort stora framsteg i Japan, och flera af dess ledande män äro Kristi efterföljare, kunna japanerna näppeligen betraktas såsom så genomträngda af kristendomens ande, att kyrkan åt dem tryggt kan öfverlåta att vara Kinas lärare och ledare. Hvad vi fått bevittna i Indien, där en fru Besant, frikostigt understödd af inhemska furstar, grundat ett läroverk med syfte att främja hinduismen och motarbeta kristendomen, det kunna vi frukta att få se upprepadt i Kina i en ej aflägsen framtid. Skulle nämligen buddaismen börja utveckla ett kraftigare lif och bilda föreningar för motarbetande af kristendomen, komme kyrkan i sin missionsverksamhet att möta mycket större svårigheter, än som nu äro förhanden. Af senaste meddelanden framgår, att buddaisterna redan börjat träffa anstalter i ett dylikt syfte.

* * *

Vi lämna nu dessa fakta, som röra förhållandena i allmänhet i Kina, för att särskildt fästa oss vid hvad som närmast sammanhänger med missionsverksamheten. Äfven här har en stor förändring försiggått. Missionären behöfver nu ej längre förgäfves klappa på slutna dörrar. Han mötes ej i samma grad som förr af misstroende och fiendskap. Den gamla tiden, då evangelii vittnen måste fly från stad till stad, och då de först efter långvariga och tålamodspröfvande försök lyckades få stanna på en plats, är nu förbi. Svårigheter finnas ju äfven nu men äro af helt annan art än förr. Nu behöfver man ej längre söka tillfällen till verksamhet. Svårigheten är, hur man skall kunna göra bruk af alla de tillfällen, som självmant erbjuda sig. Det är ej svårt att vinna tillhörare och anhängare; problemet är, hur man skall kunna hindra, att Kristi församling under det allmänna tilloppet blir fördärfvad.

En lärare vid en missionsskola skrifver bland annat: »Hvad som särskildt slår oss med förvåning, är det oinskränkta förtroende, hvarmed de kinesiska lärjungarna omfatta sin utländske lärare. De tro honom veta allt, de tvifla aldrig på hans uppriktighet. Allt, hvad han säger dem, tro de.» Hur länge detta skall fortfara, är svårt att säga. Troligen är det öfvergående. Åtminstone har det visat sig så på andra fält. Men under denna tid kan den kristne läraren utöfva ett nästan obegränsadt inflytande öfver den nu uppväxande generationen hos detta det äldsta och största folk i världen. Dessa unga, så villiga att mottaga undervisning, så ifriga att lära, så tillitsfullt tillgodogörande sig, hvad de inhämta, kunna vi väl försumma dem? Skola vi tillåta förnekelsens apostlar att för sina syften begagna sig af denna kris?

Att såväl ämbetsmännen som folket nu äro gynnsamt stämda mot missionen, framgår vidare af följande meddelanden från fältet: Kanslern för examensväsendet i provinsen Shensi uttalade nyligen i sitt offentliga afskedstal till studenterna sitt gillande af kristendomen och förklarade dem t. o. m. hafva rättighet att, om de så önskade, förena sig med den protestantiska församlingen. Vi erinra oss, huru för endast några år tillbaka läraren Fann i Tongchow, då han bekände sin tro för dåvarande kanslern, genast beröfvades sin grad och för all framtid uteslöts från de lärdas samfund. När man nyligen visade guvernören i Hunan en viss missions stadgar, sade han: »Föröken antalet af edra kapell; så fort I kunnen! Ju flera I byggen, dess bättre!» Samma provins, hvars lärda förr gingo i spetsen, då det gällde att motarbeta missionen, visar nu den största mottaglighet för evangelium. I en nyligen utgifven bok med titeln: »Lämnen de kristna i fred», hafva studenterna t. o. m. gjort sig till förespråkare för kristendomen. I västra Kina, där en missionsläkare skulle gifva en serie föreläsningar för stadens lärare och ståndspersoner, erbjöd sig prefekten att medelst en proklamation befalla studenterna att närvara. För endast kort tid sedan hade ett sådant tillmötesgående varit en omöjlighet.

Ett viktigt bevis för kristendomens växande inflytande är den ofantliga spridning, bibeln och annan kristlig litteratur haft under de två sista åren. För 25 år sedan utgingo bibeln och delar däraf i blott 100,000 ex. Under år 1903 utsände bibelsällskapen öfver 2,000,000. Annan kristlig litteratur har också haft stor afsättning. Sällskapet för spridande af kristlig och allmännyttig kunskap utgaf i tryck under år 1903 öfver 25,000,000 sidor. De öfriga traktatsällskapens publikationer uppgingo också till millioner. Dessa fakta äro värda att beakta i ett land, som gjort sig kändt för sin ytterliga konservatism såväl i fråga om religion som politik.

Trots denna ofantliga spridning af Guds ord skulle det dock, om den icke ökades, dröja öfver 200 år, innan hvarje individ i detta stora land komme i besittning af någon del af bibeln — och under så lång tid hunne många generationer nedstiga i grafven utan att hafva fått sanningens ord. Skall evangelium bringas till denna generations kännedom, måste därför missionen bedrifvas med mycket större kraft, än som nu är fallet. Endast några veckor efter sedan budskapet om biskop Hanningtons död nått England, hade 50 unga män anmält sig

att gå ut till Afrika som missionärer. Hvad hindrar, att den stora förföljelsen i Kina kan hafva samma verkan bland oss?

Hvad missionen i Kina behöfver för att kunna göra bruk af de nästan obegränsade möjligheter, som nu öppna sig, är förstärkning af arbetsstyrkan. På många ställen har arbetet växt till sådana dimensioner, att de nuvarande krafterna redan äro alldeles otillräckliga. Skola frukterna af arbetet i det förflutna kunna insamlas, och skola de nya krafven fyllas, är det nödvändigt, att större förstärkningar utsändas. Detta hafva missionärerna i Kina insett, och därför hafva de vändt sig till hemlandet med ett kraftigt upprop. Kina Inland Missionen har afskilt en bestämd tid hvarje vecka till gemensam bön, att skördens Herre må sända arbetare i sin skörd. Kommer icke också Herrens kallelse till oss att vara med? Vilja vi ej förena oss med denna bedjande och kämpande skara för att, i hvad på oss ankommer, med all kraft bidraga till, att Jesus Kristus snart må blifva känd för hvarje själ i Kina?

Från hemarbetet.

Åter har en varm missionsvän (d. 12 dec. 1904) fatt hembud, nämligen regementspastorn, fil. dr *Gustaf Bergström* från Arboga, sedan några år tillbaka ombud för S. M. K.

Med honom gick en ovanlig personlighet ur tiden, en man i besittning af stor lärdom och framstående både som forskare, talare och skriftställare. Om hans grundliga insikter och sällsporda flit vittna flera gedigna historiska och kulturhistoriska verk.

För omkring 10 år sedan genomgick emellertid pastor Bergström en andlig kris, som omgestaltade hela hans lif, åskådning och lefnadssätt. Från denna tid öfverlämnade han sig med ande, själ och kropp åt Gud. De gamla intressena fingo vika för Guds rikes intressen. Allt annat blef honom smått och betydelselöst. Sin penna helgade han åt Gud. Af stort andligt värde äro ock de arbeten, som de sista åren utgått ur hans hand. Vi vilja endast erinra om hans utläggning öfver Romarebrefvet. En glödande nitälskan för själars frälsning fyllde numera hans själ. Vid hans grift kunde det ock med sanning sägas om honom, att han med sin brinnande Jesustro, sin allvarliga gudsfruktan och sin världsförsakande vandel gick som en lefvande protest mot de många, som för tiden glömma evigheten, och mot dem, som trots sin namnkristendom lefva utan Gud i världen. Ensam och oförstådd fick han för öfrigt gå. Motstånd rönte han, och begabberiets erfarenheter voro honom ej främmande. Men att han så fick lida för Jesu namns skull, framkallade hos honom endast glädje.

Mycken välsignelse följde äfven hans spår, och förvisso skall ännu rik frukt uppväxa genom den trägna evighetssådd, som han både genom sina ord och hela sin person utsådde. Fattiga, sjuka och döende voro hans utkorade älsklingar; dem bar han i sina böner fram till Gud, ja, åt dem offrade han hufvudparten af sin prästerliga gärning.

Liksom han lefvat, dog han salig i den tro, han så oförbehållsamt bekänt. Namnet *Jesus* var det sista ord, som gick öfver hans läppar. Nu är han hemma hos honom, som han här älskade och så troget följde. Må vi, som äro kvar, få en tro som hans, en Kristuskärlek som hans!

Brefafdelningen

Kinematografbilder.

Ett helt år har rullat in i evigheten, sedan jag sist meddelade mig med Sinims Lands läsekrets.

Huru mycket har ej tilldragit sig under dessa 365 dagar!

Om bara *ett* hjärta skulle öppna sig, huru mycket skulle det icke kunna tälja af nöd och nåd, som han, som delar ödets lotter, i vishet delat ut under detta flydda år! Bäst är dock, att endast Fadersögat får läsa hjärtats slutna bok, han, som fullkomligt förstår dess skrift.

Arbete och hvila hafva omväxlat. Denna gång tror jag dock, att jag låter arbetet stå i skuggan och i stället talar om hvilan, vederkvickelsen, uppmuntran, ty äfven sådant delar han, vår store arbetsgifvare, ut åt hvar och en, såsom han behöfver.

Vägen till Kuling.

Efter några manaders studier, bybesök och åtskilligt annat, som förtager kraft och lefnadslust hos den ensamme arbetaren i ett hedniskt land, hade äfven jag i slutet af maj mognat för en tid af vederkvickelse. I sällskap med fröknarna A. Janzon och E. Burén från Yungning företog jag en resa till kusten. Vi följdes åt till Shanghai, där sedan våra vägar skildes, i det att de reste till Chefoo och jag något senare till Kulingbergen i Kiangsi. Två syner framställa här för läsaren vägen upp till sanatoriet samt en del af själfva platsen med dess lilla nätta, i korsstil byggda kyrka, där den till kropp och själ trötte Sionsvandraren kan få sitta ned och själf taga emot lifvets ord från andras läppar, ja, dricka, tills bägaren flödar öfver igen, och han åter känner sig rustad att stå en dust med mörkrets andemakter.

Denna sommar hade en talare från det beryktade Keswick i England kommit för att vederkvicka de bland hedendom och mörker kämpande ljusbärare, som hade samlats på de olika sanatorierna för att hämta nya krafter och nytt mod för kommande arbete. Antalet missionärer, som från landets olika delar hade samlats i Kuling,

var omkring 500. Ända ned ifrån Hai-nan på Kinas södra kust till de nordligare delarna af mellersta Kina voro representanter komna. Missionärer, tillhörande 20 —30 olika sällskap, samlades i endräkt i den lilla kyrkan. Den ålderstigne missionsveteranen lyssnade i stilla andakt sida vid sida med den nyutkomne, oerfarne missionärskandidaten, till den ännu unge och kraftige pastor Arthur Holden, som med sin djupa andliga erfarenhet så talade till sina åhörare, att de blefvo fattade af den Guds kraft, som fyllde honom själf.

Kl. ½ 7 på morgonen ringde de vackra kyrkklockorna första gången till bönestund, som började, när de ljödo för andra gången kl. 7. Då nedbads kraft öfver dagens möten. Kl. 11 hölls det andra mötet och på e. m. kl. 4 det tredje.

Att se en hel kyrka fylld med missionärer, som själfva törstade efter lifvets vatten, var i sanning en öfverväldigande anblick. Talaren målade Herren Jesus i sådana sköna färger, att hjärtat fylldes af längtan efter att blifva honom mer och mer lik. Och då han en af de sista dagarna uppfordrade de åhörare, som antingen mistat den andekraft, de ägt, eller som ännu ej tagit emot den Helige Ande, att högt eftersäga en kort bön, som han ville förestafva, i öfversättning lydande ungefär så: »Herre, jag tager emot din Helige Ande, tag du sedan hand om mig», (eng.: I take it, Lord, undertake for me), hördes från kyrkans alla delar ett sakta sus af dämpade röster, som efterstafvade denna bön. Där voro många, därom är jag öfvertygad, som emottogo en välsignelse, som de ej förr erfarit. Det är nämligen ständigt mer nåd, mer kraft, mer fröjd och frid att få för den, som söker därefter. Dessa möten varade en hel vecka och afslutades med gemensam nattvardsgång. Pastor Holden lämnade sedan Kuling för att besöka andra sanatorier i östra och södra Kina. Han hade redan besökt ett i norra delen af landet, innan han kom till Kuling.

Villorna ofvanför kyrkan, Kuling.

Sedan man så blifvit förnyad och stärkt till den inre människan, kunde man börja tänka på de lekamliga behofven. Uppfriskande bad i de brusande fjällforsarne, klättringar i de branta bergstigarna samt utflykter till de sköna utsikterna från olika bergstoppar upptogo en stor del af dagarne.

Stundom sänkte sig molnen ned, rullade mjuka och bomullslika in i dalkjusorna, dolde de små hyddorna för nyfikna blickar, hindrade promenaderna å de vilsamma stigarne samt utbredde sig som en lätt dimma i våra bostäder.

Dit upp bland bergen når ej sorlet från de trånga affärsgatorna; där höras inga afgudatillbedjares skärande missljud; där grinar ingen lekamlig nöd den trötte i ansiktet; där slipper han plågas af allt möjligt, som är en ovillkorlig följd af arbetet i ett hedniskt land. De friska vindarne måla åter rosor på den bleka kinden, och den skönhet, som naturen bjuder, vederkvicker ett törstande skönhetssinne.

Tretusen femhundra fot öfver hafvet — ett godt stycke närmare himmelen än vanligt!

Sådana förhållanden, som ofvan beskrifvits, böra ju göra den jordebundne Sionsvandraren mer fri från gruset och mer färdig att, då han åter nedstiger till den döende världen, vandra, »såsom *han* vandrade».

Sin-an Hsien den 3 november 1904.

Sigrid Engström.

Hankow den 8 nov. 1904.

Älskade vänner i Herren!

»*Ända hitintills har Herren hulpit.*»

Medan vi dröja några timmar här i Hankow, vill jag begagna tillfället att sända Eder en hälsning för att omtala, att Herren i stor nåd fört oss säkert ända hit.

Vi lämnade Shanghai d. 4 nov. på kvällen och ha haft en utomordentligt god resa uppför floden. Har förmånen resa i sällskap med dr och mrs Carr från Honan. De gifva mig den mest kärleksfulla hjälp i hvad som behöfves. Vi fortsätta i morgon bittida, vill Gud, med järnväg till Honan. Och på den plats, där dr och mrs Carr lämna mig, hoppas jag, att någon af bröderna från vårt fält möter. »Allt har Herren väl beställt.» Med undantag af att jag vid landstigningen i Shanghai förlorade en af mina lådor (eg. en korg), har allt oskadadt kommit så långt som hit, hvaröfver jag är innerligt glad och tacksam. Det förlorade torde ännu genom polisens försorg återfinnas. Men det är kanhända också den första läxa, Herren vill gifva mig, att »med glädje uthärda mina ägodelars sköfling». Allt tjänar förvisso till det bästa, äfven om vi ej genast se det.

Vi tillbringade några sköna dagar i Shanghai. Hemmet där var öfverfullt. Dagen innan vi kommo, reste 4 svenska bröder till Shansi i Helgelseförbundets tjänst. Måndagen den 31 oktober reste 7 engelska bröder till Ganking, och den 3 november foro 10 systrar till Yangchow. Så voro ock här en hel del äldre missionärer.

Innerligt tack för alla edra förböner, som Herren rikligen besvarat!

Eder i Herren
Maria Nylin.

* * *

Utdrag ur enskildt bref från fru *Anna Hahne.*

Ishï den 15 oktober 1904.

.... Vid stormötet i början af månaden fingo vi glädjen inviga vårt nya kapell. Som du nog hört, har ett nytt hus hyrts i Ishï, som vi nu bebo. Systrarna ha flyttat in i det gamla. Det nya huset ligger utmed

gatan, och åt denna öppnas dörren till kapellet, som ju är mycket lämpligt för kommande och gående.

Axel kommer väl att skrifva utförligt om mötet, så jag vill nu endast nämna något därom. Det var en välsignad samvaro. De flesta af mötesbesökarne kommo på fredagen den 7 oktober. På lördagsmorgonen kl. 7 bön och hälsningsmöte af Axel, på f. m. predikan af A. Berg och Chang S. S. A. Bergs ämne var: »Jag är världens ljus». Changs: »Ordets dörr öppen bland hedningarna.» På söndagen predikade Axel öfver texten: »I ären världens ljus» samt silfversmeden King öfver ämnet: »Kärlek till våra fiender.» Alla dessa möten voro mycket välsignade och lärorika. Så höllos en del andra möten, vittnesbörds- och prismöten liksom möten angående församlingens angelägenheter. Åtta män anmälde sig till att på egen sold gå ut en månad för att predika evangelium och sälja böcker. Må Gud välsigna dem! På söndagen döptes 7 män och 2 kvinnor. Den ena af dessa båda är en ung flicka, som är förlofvad med vår käre evangelist Liu-iang-tsai. På söndags e. m. firade vi Herrens nattvard samt välkomnade ibland oss våra 9 nydöpta syskon. Såsom mötesdagar voro utsatta lördag, söndag och måndag. Men till följd af regnväder hafva våra gäster lämnat oss först i dag, torsdagen. Vi hafva dessa dagar haft något öfver 100 personer i maten och i nattlogis. Under måltiderna gick allt så lugnt och stilla till. Vi tillsatte värdar och värdinnor bland män och kvinnor. Unga troende män passade upp vid bordet, medan andra agade maten. Herren vare tack och lof för allt!

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

Tacksägelseämnen:

För att missionsarbetet under det flydda året fått bedrifvas i lugn och för all välvilja, som våra missionärer rönt både från myndigheternas och det kinesiska folkets sida.

För att så många med villighet lyssnat till och begärt undervisning i evangelium, och för att så många kunnat upptagas i församlingarna.

För att Herren återställt dem af våra syskon ute på fältet, som varit särskildt klena, och för att br. Erik Folkes hälsa i hemlandet betydligt förbättrats.

För de medel, som gifvits till arbetets bedrifvande.

För de nio nyligen döpta i *Ishï* och för de åtta män, som där erbjudit sig till frivillig evangelisttjänst (sid. 7).

För att Herren i denna stad gifvit lämpliga lokaler (sid. 7).

För uppmuntrande erfarenheter, som sista tiden gjorts i *Haichow* och *Sinan Hsien.*

För att Herren lyckligt fört syster Maria Nylin till Kina.

Böneämnen:

Om en rik andeutgjutelse öfver de kära missionsarbetarne, deras infödda medhjälpare och de små församlingarna.

Att de, som under det gångna året vunnits, må befästas i tron, och att många under det nu ingångna året må vinnas för Kristus.

För skolan för utbildande af infödda evangelister, som på nyåret skulle öppnas i Yuncheng. För alla barn och äldre, som i missionens skolor erhålla undervisning.

För nya skolors öppnande, däribland i Sinan Hsien.

För arbetet i opieasylerna.

Att för missionsarbetet erforderliga medel alltjämt må gifvas, och att i hemlandet flera af Guds folk må väckas till *bön* för Herrens verk i Kiná.

För br. *Rikard Andersson*, som, vill Gud, den 10 jan. anträder resan till Kina.

Anmälan.

»Sinims Land, *Missionsblad för Svenska Missionen i Kina*» börjar med år 1905 sin 10:de årgång och kommer, vill Gud, att liksom under föregående år utgifvas med ett nummer i början af hvarje månad.

Tidningens hufvudsakliga uppgift blir äfven hädanefter att redogöra för *missionen i Kina.*

Tidningens pris hos redaktionen är för helt år 1 kr. och för halfår 50 öre. För dem, som prenumerera på posten, tillkomma 35 öre i postporto.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, när de insända rekvisition direkt till redaktionen, som då betalar postportot. När mindre än 5 ex. tagas, bör prenumerationen ske på posten.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar »Sinims Land» kr. 1,80.

Redaktionen.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under december månad 1904.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
710.	Risinge Mfg gm K. O. A.	45: —	
711.	Kollekter från »Kinaaftnar» i Ytterlännäs prästgård gm H. B., Bollsta bruk	15: —	
712.	Från K. F. U. M:s missionskrets, Gbg. gm A. R. till Böllings underhåll	100: —	
713.	Ch. A., Vadstena	5: 93	
714.	G. E. S., Öfverlännäs	17: 50	
715.	S. E., Karlskoga	10: —	
716.	M. L., Karlstad, sparbössemedel gm E. W.	1: 60	
717.	H. P. d:o	3: -	
718.	Från en vän i Vexiö	50: —	
719.	Ur sparbössor till Kina gm L. H.	8: 25	
720.	Svanhals församl. syförening gm A. F.	35: —	
721.	Gåfva till Herren», O. E.	10: —	
722.	M. A., Haga gm A. Y., Tunarp	5: —	
723.	Sparbössemedel genom d:o	6: —	
724.	A. A., Kristinehamn	4: 37	
725.	K. B. med fru	200: -	
726.	För »Missionsäpplen» gm d:o	16: —	
727.	Torpa Systerfören. gm E. J., Farsbo	50: —	
729.	N. A. R., Sorsele	9: —	
730.	H. H. gm J. S., Malmö	200: —	
731.	G. R.	5: —	
732.	K. F. U. K. Venersborg gm A. B.	150: —	
733.	Ryggestorps Mfg gm K. B., Tranås	50: —	
734.	H. P. gm E. B.	5: —	
735.	Öfverskott för försålda böcker i Alingsås	11: 87	
736.	Missionsvänner på Mölnlycke gm H. Z.	10: —	
	Trpt kronor	1.023: 52	

	Transport	1,023: 52
738.	Lärarinnornas Kinakrets (f. d. syföreu.)	100: —
739.	Onämnd gm A. O., Vestanby	100: —
740.	Vaksala mfg. gm E. Ö., Uppsala	40: 46
741.	Från Romanäs arbetsförening gm K. B. Tranås	39: —
742.	Söndagsskolbarnen, Korsvägen. gm H. I. kr. 1: 80; G. P:s sparbössa 4 kr.; H. I. 3 kr.	8: 80
743.	Tackoffer»	20: —
744.	Gifvet»	10: —
745.	Söndagsskol. i Walla gm S. A., Hjälteby	12: 62
746.	Matt. 21: 3	100: —
747.	E & H. E., Lindesberg	11: 50
748.	Ukna Mfg gm V. Ö., Dansvik, Storsjö	25: —
749.	S. A. gm G. H., Böneryd	5: —
750.	L. » d:o	2: —
751.	K. E. B. gm A. R., Gbg till J. Böllings underhåll	13: —
752.	H. A. gm L. L.	5: —
753.	J., Kristiania gm J. R.	25: —
754.	Öfverskott å försålda böcker och tidningar i Huskvarna gm N. O.	24: 38
755.	P. H. gm d:o	2: —
756.	Huskvarna jungfruföreu. gm d:o	40: —
757.	P. W. L. gm d:o	50: —
758.	Kollekt vid E. Folkes besök gm d:o	66: 50
760.	Barnens syförening på Svartsjö gm E. R.	50: —
761.	N. N. gm M. S., Mora	50:
762.	Gm J. S., Karlskrona, L. kr. 10; J. S—g kr. 5: K. kr. 1	16: —
763.	Gussjöbygdens syföreu. gm E. S., Byn, Stigsjö	25: 60
764.	Hofors arbetsföreu. gem A. H.	25: —
765.	Ur Marias sparbössa	10: —
766.	G. T., Ulricehamn	30: —
767.	Från Erik & Sara gm A. D., Motala	5:
768.	Från syföreu. i Åbyggeby gm O. N., Oslättfors	25: —
769.	Missionsvänner i Svanhals gm A. F.	40: —
770.	Jönköpingskretsens Yngliugaförbund till H. Linders underhåll för 1904 gm K. A. R.	1,000: —
771.	Ytterligare öfverskott å sålda böcker i Alingsås	4: 68
772.	Insamladt i Klöfverdala gm J. L., Ruskilsby	11: —
773.	Östra Härads kristl. ungdomsförbund till Bloms underhåll gm A. S.	150: —
774.	I. F. till J. af S:s underhåll	300: —
775.	A. B., Wallstena, Gotland	15: —
776.	Från missionsvänner i Falun	200: —
777.	S. J., Svenstorp, Dantorp, Tidaholm	5: —
778.	Styrestad Mfg gm T. A.	100: —
779.	Dahla Blåbandsföreu. gm A. Ö., Åtvidaberg	15: —
780.	Sparbössemedel fr. Lindes krets gm A. A.	69: 67
782.	Från Trehörna nattvardsföreu. gm A. S.	30: —
785.	Stora Mölarps öresföreu. gm E. O., Gripenberg	50: —
786.	Rabatt å sålda böcker i Nacka gm F. F.	4: 68
787.	Nacka Mfg gm d:o	10: 60
788.	S. A. B., Gölhult, (försåld ost gm S. A. B. kr. 7: 75; ur kaffeasken kr. 3; O. W. F. kr. 2; tillägg af S. A. B. 2: 25	15: —
789.	Vernamo jungfruföreu. gm C. U.	150: —
790.	Allvadskvarns sparbössa gm F. M.	6: 50
791.	Gm F. M.	5: 21
792.	Gm J. B., Skytts Vemmerlöf: J. B. kr. 6. H. A. kr. 2; P. U. 50 öre & 1: 05	9: 55
810.	F. H.	6: 50
811.	Missionsaskmedel från Tranås med omnejd gm K. B.	178: 34
813.	K. F. U. M:s missionskretsar till E. O. Beinhoffs underhåll gm P. W. (Hernösands K. F. U. M. kr. 8: 45; Helsingborgs d:o kr. 120; Malmö d:o kr. 50; Stockholms N. d:o kr. 55: 42; Stockholms S. d:o kr. 160; Sundsvalls d:o kr. 15; Uppsala d:o 12: 90; Karlskrona d:o kr. 78: 11 och Karlskoga d:o kr. 70: 50)	570: 38
814.	Gm L. B., Arboga	2: 50
815.	Från Daggryningen gm K. M. A. halfårsunderhåll för Frida Prytz	400: —
817.	Rabatt å sålda böcker i Jönköping gm E. S.	6: 55
818.	Från Marbäcks Mfg gm H. P. A. Marieholm gm d:o	20: —
819.	Från Bankeryds mellersta Mfg gm C. B. gm d:o	73: 22
822.	Sparbössemedel från Asby gm K. F. K.	20: —
823.	Gm C. A. C., Normlösa: C. A. C. kr. 25; P. A. kr. 5; A. A. kr. 4; N. J. C. kr. 2	36: —
824.	C. F. P. Skattungebyn	8: 75
		5,474: 51

Till särskilda ändamål:

728.	A. A., Lyckan, Alingsås, till inf. evangelist	200: —
737.	Söndagsskolbarnens sparb.-medel i Skärstads Norra missionshus gm S. S. (Skolfonden)	4: 50
759.	E. O. U. till inf. evangelist i R. B:s distrikt	50: —
781.	Lilla Sv. Barntidningen, (Skolfonden)	3: 38
783.	O. W., Malmö, till inf. evangelist	100:
784.	Föreningen Fyrväpplingen i Rumskulla gm A. P. W., till Bibelkvinnan Wus underhåll	170: —
793.	Till en skola i Berglings distrikt: gm K. S., Norrköping: E. A.	10: —
794.	» L. N.	2: 50
795.	» S. N.	3: —
796.	» M. J—n	5: —
797.	M. J—n	5: —
798.	» H. N.	3: —
799.	H. K.	3: —
800.	E. A.	10: —
801.	K. E.	5: —
802.	A. S.	10: —
803.	E. A.	5: —
804.	» A. R.	10: —
805.	P. M.	10: —
806.	A. S.	5: —
807.	E. L.	10: —
808.	»Tionde»	40: —
809.	L. K. & R.	13: 50
812.	Redbergslids Syföreu. gm Ch. N. till inf. evangelist åt S. Engström	150: —
816.	Till de små Kinabarnen gm S. S., Lyckås gård	7: —
820.	Bethlehemskyrkans Barnmfg i Stockholm till 2:ne barns underhåll för 1904 gm L. H.	90: —
821.	Söndagsskolbarnen i Danmarks n. miss.-hus gm A. J.	4: 75
	Summa kr.	929: 63
	Summa kr. för dec.	6,404: 14
	Under jan.—nov. influtit kronor	57,159: 48
	Under årets 12 månader: kronor	63.563:62

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Allas ögon vänta efter dig, och du gifver dem deras spis i rättan tid.

Missionens bönemöten

återupptagas tisd. d. 10 d:s kl. 7 e. m. å K. F. U. M:s lokal (Norrlandsrummet), då äfven sparbössorna för 1904 inlämnas och nya utdelas. Kort inledningsföredrag af Dr. K. Fries och meddelanden från fältet.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co. 1905.

10. Årg. FEBR. 1905. Pren.-pris ½ 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	Josef Holmgren.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Brudparet Bölling.

Innehåll:

Väckelsen i Wales. — Missionärsbröllop i Yuncheng. — Brefafdelningen. — Från stationerna. — Från hemarbetet. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Väckelsen i Wales.

Det är underbart, då Herrens Ande kommer öfver en församling, men ännu större är det, då han griper ett helt folk, som nu synes vara händelsen i Wales. Denna kraftiga uppenbarelse af Guds rike är en frukt af uthållig, brinnande bön. Alltsedan den stora väckelsen 1859 hafva nämligen ständiga bönemöten hållits öfver hela Wales, att Herren måtte sända en ny kraftig väckelse öfver landet. Må den rika bönhörelse, som nu kommit våra bröder till del, tjäna som en kraftig uppfordran äfven till oss. Må alla, som sörja öfver den andliga slöhet och likgiltighet, som synes vara på väg att bemäktiga sig Guds folk i vårt land, af detta hämta en uppmuntran och eggelse att med allvar ropa till Herren, att den Helige Andes nådeströmmar måtte nå äfven våra bygder.

Men skall en sådan välsignelse komma oss till del, måste domen börja på Guds hus. Det är Guds folk, som först skall väckas, renas och helgas för att kunna brukas som Andens redskap till syndares frälsning och Guds namns förhärligande. Hur detta skall gå till, har Herren visat oss i Apg. 1: 14.

På samma gång vi sålunda i bekännelse och bön begära välsignelse för egen del och väckelse bland vårt folk, må vi ej glömma att bedja om en kraftig andeutgjutelse på missionsfältet, att vi äfven där måtte få se strömmar af välsignelse, liknande dem, som nu utgjutas öfver Wales.

För att gifva våra läsare en föreställning om karaktären af denna väckelse meddela vi härnedan ur en engelsk tidning en kort skildring däraf, som en känd missionsvän lämnat efter besök på platsen:

Man måste se denna väldiga rörelse för att förstå den. Jag satt en hvardagsafton i ett stort kapell, alldeles öfverfullt af folk. De rymliga läktarne voro fullsatta af *endast män* med manliga, allvarliga drag. De samtalade ej, ingen vände hufvudet för att se på sin granne; hvar och en tycktes vara helt och hållet upptagen med Gud. Nedre botten i kapellet var också till trängsel fylld. Där såg man män och kvinnor af alla samhällsklasser. Alla tycktes hafva blott ett mål: att få möta Gud. En känsla af bäfvan grep mig ovillkorligt vid åsynen af allt detta.

Intet formelt öppnande af mötet ägde rum. De närvarandes hjärtan voro öfverfulla, och än här, än där brast någon ut i lof och pris till Herren, hvars närvaro var kraftigt förnimbar. En herre, som kommit från Oxford för att med egna ögon se denna väckelse, sade: »Dessa människor bedja ej för att blifva hörda af människor. De äro fullkomligt oberoende af, hvad andra tänka om dem. De tänka blott på bönhörelsen, ej på åhörarne». Ja, så var det. Stundom var det, som om en väldig våg af helig andekraft fattade alla de församlade. Utan något mänskligt åtgörande, utan någon yttre påtryckning började stundom nästan hela församlingen bedja högt. Midt under allt detta fick man se än en man här, än en kvinna där stiga upp och afgifva vittnesbörd om att de gifvit sina hjärtan åt Herren. I de flesta fall skedde äfven detta utan påtryckning af människor. Stundom förekommo sång och bön samtidigt, och dock uppstod härvid ingen oordning. Ofta sjöngs samma sång om och om igen, tills den riktigt grep hjärtana. Sångerna togos upp utan något tillkännagifvande än här, än där i församlingen. Ingen orgel fanns, och ingen behöfdes heller. När det, på sätt som här skedde, sjunges till Herrens ära, är orgel öfverflödig, till och med olämplig.

Vid tre af de möten, jag besökte, var icke Evan Roberts närvarande, ej heller någon af hans tre medhjälparinnor, som bruka leda sången. Gud var dock där. Och ehuru Roberts ej, som man hade väntat, kom till ett eftermiddagsmöte, hördes inga uttryck af missräkning. Man kände Herrens närvaro, och därmed var man nöjd. Vid de två morgonmöten, om hvilka jag fick vara med, var samma ande rådande. Den Helige Ande var ensam ledare vid mötena. Folket kom tillsammans, och sång och bön flödade från deras hjärtan. Tyst och stilla inträdde de i salen, intogo sina platser och böjde sina knän. Efter en kort stund fick man höra än en kraftig bön, än en ljuflig sång, eller också lästes några verser eller ett kapitel ur bibeln. Allt skedde i den fullkomligaste harmoni och med den kraft, som endast Guds Ande gifver.

Roberts själf var så enkel och naturlig som ett barn. När han kommer till ett möte, gör han aldrig något afbrott i det, som försiggår. Ingen upphör med att sjunga, bedja eller afgifva sitt vittnesbörd, därför att han insunnit sig. Helt stilla väntar han, tills ett ögonblicks tystnad inträder. Då uttalar han några enkla, kraftiga ord. Han är icke alls vältalig, men hans ord komma med en sådan kraft, att de ovillkorligen väcka gensvar hos församlingen. Ibland framkastar han blott en fråga, på hvilken folket genast är redo att svara. Man får ofta se honom öppna sin bibel för att läsa därur, eller ock sätter han sig för sig själf på en undangömd plats och förblifver så i stilla bön. Han tror obetingadt på Andens ledning och förstår konsten både att vänta inför Herren och att vänta efter Herren.

Helt nära mig knäböjde en liten grupp. De bådo för en man på läktaren. Kort därpå reste sig just den mannen och afgaf vittnesbörd om att han mottagit frälsning. Själf hade han ingen vetskap om att han varit föremål för den lilla gruppens förbön.

De kvinnliga medhjälparnas sång var mycket anderik och kraftig. Äfven de följa i allt Andens ledning. Ingen tillkännagifver, att de ämna sjunga. De afvakta blott ett lämpligt tillfälle. Af allt fick man det intrycket, att det var Guds mäktiga hand, som ledde det hela. Ja, människan skall blifva till intet, och Herren allena skall blifva stor och härlig. Här fördes ens tankar ovillkorligen tillbaka till den första pingstdagen. Om de 120 lärjungarne läsa vi: »Och de vordo alla uppfyllda med den Helige Ande och begynte tala på andra tungomål, efter som Anden gaf dem att tala». Inga lärda afhandlingar, inga väl inöfvade körer behöfvas, där Guds Ande finner uppgifna hjärtan, hvilka han får taga i besittning, och läppar, som ställas till hans förfogande. Dryckenskap, trätor, svordom och andra synder fly för Herrens när-

varo*). Hvad är hemligheten i denna rörelse? Å människans sida: trons uthålliga bön, å Guds sida: bönhörelse enligt hans eget löfte.

Missionärsbröllop i Yuncheng.

(Se bilden å första sidan.)

Från missionär Jakob Böllings och fröken Inez Berzelius' bröllop, som den 25 september firades i Yuncheng i makarna Sandbergs hem, berättar en deltagare i enskildt bref följande:

Ida Andersson och Werner Wester bundo dagen före gästernas ankomst guirlander, som hängdes upp rundt omkring gården. Utanför ingången till huset uppsattes kinesiska kulörta lyktor. När så gästerna infunno sig på aftonen, såg det öfverallt riktigt festligt ut. Det svåraste för värdfolket var nog att skaffa sofplatser åt de många gästerna. De europeiska voro 25 till antalet. Med de kinesiska blef det öfver 50. Äfven missionär Hahnes barn voro med, och dessa små, som eljest ständigt gå hemma på sin egen gård, voro högligen förtjusta öfver allt nytt, som de fingo se. Icke minst voro de roade af de ankor, som funnos på platsen. Ett par af barnen hade aldrig förr sett sådana.

Men nu om själfva bröllopet. Strax efter det kinesiska mötet — den 25 sept. inträffade nämligen på en söndag — samlades alla gästerna i matsalen, där de bjödos på kaffe. Sedan gjorde man sig litet i ordning för högtidligheten. De flesta iklädde sig ljusa sidendräkter.**)

Det största af Sandbergs rum var ordnadt till förmak samt prydt med stora solrosor och grönt. Den svenska flaggan hängde öfver konungens och drottningens porträtt. Kl. half 2 kommo missionär Berg, ledande bruden, och missionär H. Linder, ledsagande brudgummen. Pastor Sandberg, som skulle förrätta vigseln, stod så att säga inbäddad i grönt bakom brudpallen. Just som brudparet kom in, uppstämdes Ps. 33: »Jag lyfter mina händer» o. s. v. Efter vigseln talade pastor S. öfver Jak. 1: 17: »All god gåfva och all fullkomlig skänk kommer ned ofvanefter från ljusens fader, hos hvilken ingen förvandling finnes eller någon växlingens skugga». Sedan sjöngs den kända sången: »Alla Herrens vägar äro sanning, trofasthet och nåd». Det var så tyst och stilla i salen, en riktigt ljuflig och dyrbar stund. Inga »utomstående» voro med. De kineser, som voro närvarande, voro alla troende. Sedan brudparet mottagit lyckönskningar, uppstämde missionär A. Berg: »Glad såsom fågeln» o. s. v. Kl. half 4 intogs middag. Och det var en verklig bröllopsmiddag, som gjorde den 18-årige kinesiske kocken all heder. Matsedeln var följande: Hönsbuljong med smörgås, fårstek, ris och söta potäter, kaninstek, hvita bönor och spenat. Desert: inkokta päron, drufvor och tårta samt färsk frukt, till sist kaffe. Smör hör till de läckerheter, som icke bruka förekomma i det lilla missionshemmet i Yuncheng, men till bröllopet hade fru Hahne förärat värdfolket en liten kruka. — Under middagen höllos tal af Aug. Berg, Axel Hahne och G. A. Stålhammar.

Efter middagen bars orgeln ut på gården, de kulörta lyktorna tändes, och snart brusade orgelns toner ut i den tysta aftonen. Det var, menade alla, en oförgätlig stund. En liten syskonskara var det, som här var samlad, och som fröjdade sig inför Herrens ansikte.

Men snart, ack, så snart skulle ensamheten och hvardagslifvet med dess arbete och många plikter åter taga ut sin rätt.

På måndagsmorgonen efter frukosten afreste Böllings till sitt nya hem i Tungchow-fu. Af de andra syskonen reste somliga redan samma dag, de öfriga senare i veckan.

*) I tidningarna finna vi många talande exempel på hvilket afbräck synd och last lidit genom denna väckelse, samt huru lycka och glädje inträdt i hemmen och i samhället.

Klubbar stängas, söndagsnöjen upphöra, krögarne förlora sina kunder, teatrarna stå tomma, polisen har ferier, rättegångarne hafva nästan upphört. I stället för svordom och förbannelser hör man sånger till Herrens ära. Gamla skulder betalas, ovänner försonas. Hemmen blifva snygga och rena. Guds församling har blifvit uppväckt och helgad samt har tillväxt i inre och yttre styrka. I de olika kyrkorna i Syd-Wales räknar man redan omkring 32,000 nyväckta.

**) Siden är mycket vanligt och billigt i Kina.

Brefafdelningen

Höstmötet i I-shï.

Lördagen den 8 oktober samlades vi till vårt sedvanliga »stormöte» för hösten. På våren hade vi särskilda möten i hvarje krets; nu voro troende komna från alla håll till ett gemensamt möte på stationen.

Det var ett apostoliskt möte; »hopen af de församlade var omkring etthundratjugo».

Vi framhärdade också i bön, gemensam bön, hvarje morgon, och säkert äfven i mycken enskild bön. Den Helige Ande var ock ibland oss till välsignelse.

Somliga af deltagarne hade färdats 4 sv. mil, hade varit på väg hela fredagen och anlände först flera timmar efter mörkrets inbrott; andra hade rest 3 mil, andra åter 2, medan ett 30-tal tillhörde staden.

Tre dagar voro vi samlade omkring Guds ord.

Programmet upptog bönemöten, predikningar, bibelläsning, dopförhör och dop, nattvardsfirande, kollektmöte och »rådslag om allmänna angelägenheter.» Talare voro August Berg, evangelisterna Chang och Tsao, diakonen Liu, församlingsmedlemmen Liu kuangming, evangelisten Ching från Haichow samt undertecknad.

Kl. 7 på lördagsmorgonen var hälsnings- och bönemöte. Vi läste Jak. 4: 8. »*Nalkens Gud*». »Vid ett möte som detta», yttrades bl. a., »då vi samlas från olika håll, njuta vi mycket af umgänget med hvarandra. Våra hjärtan värmas; vi tacka Gud, när vi se den eller den brodern komma; vi glädjas att få samtala med hvarandra, att utbyta erfarenheter. Men i denna vers tillropas vi: *nalkens Gud!*

Låtom oss då komma nära honom, som redan är nära oss! Då få vi verklig välsignelse af vår samvaro, då blir det sant brodersumgänge, och då bli vi ej *beroende* af hvarandra. Men låtom oss vara nära Herren ej

blott vid gudstjänsterna utan hvarje stund: i kapellet eller då vi äro hvar och en för sig! Flera deltogo i bönemötet och bådo med värma.

Efter frukosten predikade August Berg öfver orden: »*Jag är världens ljus.*» I Joh. 4 kap., yttrade vår broder, framställer sig Jesus som *lifvets vatten,* i 6:e kap. bjuder han sig åt människorna såsom *lifvets bröd;* här åter i kap. 8 möter han oss såsom ljuset, *världens ljus.* Vatten, bröd, ljus är, hvad vi alla behöfva. Jesus liknar sig vid det för lifvet nödvändigaste, och han vill uppfylla alla våra behof. Herren Jesus lyste för Matteus, för Sakkeus, för de tio spetälske, för synderskan i Simons hus, för änkans son i Nain, för Lasarus, för röfvaren på korset och för många, många andra. Han skall lysa »från Jerusalem intill jordens ände», Apg. 1: 8. Han har lyst för oss. Vi voro fordom mörker, nu äro vi ljus i Herren.

Efter Berg talade Chang om *trons dörr, öppnad för hedningarna,* Apg. 14. När Paulus kom tillbaka från sin första missionsresa, redogjorde han inför församlingen i Antiokia för sina erfarenheter under resan. Han berättade både sina sorgliga och glada erfarenheter, och så sammanfattade han det hela i följande härliga ord: *trons dörr är öppnad för hedningarna.* Hvilket härligt mål var icke vunnet! För det målet hade det varit väl värdt att lida misshandling och nöd. Paulus ansåg sig på det hela ha gjort en stor vinst. — —

Vi ha hört om Jesus såsom världens ljus. Hvilket underbart, hemlighetsfullt ljus är han icke! Hvem kan fatta solens hemlighet? Är hon en ofantlig lampa? Och huru mycket olja drager hon då om dagen? Kommer hennes värme från ved, huru mycken sådan åtgår då dagligen? Eller, om hennes värme underhålles genom kol, huru många skålpund gå då åt om dagen? Ingen kan fatta solens hemlighet; ännu mindre kan någon fatta Herren Jesus, världens ljus. — Jag läste i en bok, att man icke nödvändigt behöfver bedja för kejsarens omvändelse, men att man bör bedja, att han ej må lägga hinder i vägen för evangelium. Evangelii framgång beror nämligen ej på, om *kejsaren* tror eller ej, utan på den *Helige Andes kraft.* — Någon klagade och sade: »missionären vill icke anställa mig som predikant, jag har ingenting att göra i hemmet och ville så gärna ha anställning». Denne man tillfrågades då: »huru kan det vara, att du icke har något att göra hemma? Äro alla dina grannar omvända och allt ditt husfolk?» Nej, det voro de icke. »Ja, då har du ju ett förträffligt arbete, då har du ju goda tillfällen att predika, där du är». —

Detta är nu blott litet plock ur det verkligt goda och tänkvärda föredraget.

På e. m. samma dag hölls dopförhör, hvarvid 7 män och 2 kvinnor godkändes till att på söndagen genom dopet upptagas i församlingen. På aftonen hade vi bekännelse- och bönemöte, hvarvid flera bekände sin synd och bådo.

Söndagens morgonbön leddes af broder Liu kuangming, som läste Luk. 18: 41: »Hvad vill du, att jag skall göra dig?» »Herre, att jag må få min syn.» Herren frågar nu *oss:* hvad vill du, att jag skall göra *dig?* Vi vilja alla svara: Herre, gif mig min syn. Vi vilja se Jesus.

Vår broder hade rätt fattat stormötets innebörd och bönens vikt och värde. Han talade så att våra hjärtan blefvo *värmda till bön* och icke så länge, att vi blefvo trötta och obekväma därför.

Efter frukosten var »storgudstjänst», högmässa. Det var nu min tur att tala. Jag läste Matt. 5: 14—16 och stannade hufvudsakligen vid orden: *I* ären världens ljus!

Herren Jesus gör oss lika sig själf, ger oss samma höga uppdrag, som han själf hade fått, att lysa i en mörk värld. Men huru kunna då vi, så små, så svaga, ja, så syndiga, göra detsamma som Jesus? Svar: »*Han* lyste i våra hjärtan, på det att —». 2 Kor. 4: 6. Hafva vi då hopp om att kunna upplysa denna stora, mörka värld? Nej, denna världen förblir en mörkrets värld, den ligger i den ondes våld, den skall aldrig bli ljus. Först när Herren får göra om den, får göra en ny jord, skall ljuset helt råda däri.

Vi kunna dock låta vårt ljus lysa för att vägleda vandrarne, leda de vilsekomna rätt. Ett fyrtorn upplyser ej hela hafvet, en lykta gör ej hela trakten ljus, men båda fylla sin bestämmelse, då de sprida ljus närmast omkring sig.

Till hvilka är det nu, Herren riktar dessa höga ord: »I ären världens ljus»? Det var ej till öfversteprästerna, ehuru de bort vara ljus, eller till fariséerna eller skriftlärarne. Nej, det var till några okunniga fiskare, som följde Jesus. Han ville säga: »du Petrus är världens ljus, du Johannes, du Matteus, o. s. v.» Så säger han äfven nu till sina lärjungar: »*I ären* världens ljus». Och han säger det ej blott, då han betraktar dem såsom ett, utan han säger till den enskilde: »du Uang är världens ljus, du Chang o. s. v., du landtbrukare, du handlande, alla ären I världens ljus».

Efter mig talade evangelisten Ching från Haichow om vikten af att älska sina ovänner. Det var ett mycket godt föredrag.

På middagen skedde dopet. Dopkandidaterna fingo först i kapellet aflägga vittnesbörd om sin tro genom att besvara följande till dem ställda frågor:

1. Viljen I lämna all synd och fåfänglighet, icke tillbedja afgudarna eller förfäderna?
2. Viljen I hela edert lif följa och tjäna Jesus och mer och mer lära känna honom?
3. Ären I villiga att, äfven då det gäller förföljelse, ja, död, stå faste i tron och ej förneka Herren?
4. Viljen I nu inför alla de församlade genom dopet besegla eder tro?

Ett frimodigt ja svarades på alla dessa frågor. En äldre man tillade t. o. m. helt trohjärtadt: »alldeles säkert» eller »naturligtvis». Den apostoliska trosbekännelsen upplästes äfven.

Efter gemensam middag samlades vi omkring Herrens bord, då August Berg tjänade.

På e. m. skulle vi haft friluftsmöte, men, som det redan var sent, hade vi i stället ett sångmöte med musik: Fredrika Hallin vid orgeln, Andrew Ericson med fiolen och jag med dragspelet. Det blef en ljudelig musik; sången var också åtminstone *kraftig,* jag tror äfven hjärtlig.

På måndagen ledde diakonen Liu morgonbönen. Han förklarade sig vara hvarken läskarl eller predikant men ville gifva ett minnesord, nämligen detta: »Sen till, vaken och bedjen!»

Förmiddagen upptogs till stor del af bibelläsning. I anslutning till ämnet »I ären världens ljus» samtalades om *olika sätt att lysa.*

Vi kunna lysa genom försonlighet, Matt. 5: 23, och genom undfallenhet för de onda v. 39. Vi kunna vittna som den blindfödde; sy kläder åt de fattiga som Tabita eller sammankalla människor att höra Guds ord som Kornelius. Vi kunna mottaga Guds sändebud i våra hem som Lydia samt två deras sår och gifva dem mat som den nyomvände fångvaktaren.

De i Apg. 19 omtalade trollkarlarne lyste genast efter sin omvändelse genom att bränna sina svartkonstböcker. Kvinnorna kunna lysa med goda gärningar i stället för granna kläder. Vi kunna alla lysa genom arbetsamhet, kärlek, gifmildhet, ödmjukhet, lydnad för öfverheten samt beredvillighet att lida för vår tro. — Detta var nu blott en del af hvad vi läste, ty vi genomgingo hela Nya testamentet. Det var roligt att se, huru flera gjorde anteckningar för att kunna minnas det lästa.

På eftermiddagen hade vi »rådsförsamling». Härvid samtalade vi om resehjälp till aflägset boende mötesbesökare, om skördefest och om praktiskt studium af Guds ord. På den frågan, om någon ville offra sig för Herrens tjänst såsom bokspridare eller evangelist, svarade 8 bröder med att erbjuda sig att på egen sold gå ut en månads tid hvar och sprida böcker, klistra upp traktater o. s. v.

En *fortsättningsskola* för unge män är ett stort behof, som äfven framhölls. Men det blefve då nödvändigt för dessa att själfva bekosta sitt underhåll.

Bibelkurser — äfven nödvändiga för den andliga utvecklingen, måste hållas men äfven de på samma villkor, ty inga fonder finnas för sådana ändamål. De närvarande insågo väl båda dessa behof, men ingen lofvade säkert att komma, i det de drogo sig för kostnaden. Jag erbjöd mig då att till en början för halfva omkostnaden mottaga dem, som ville komma. Få se, huru det går, om någon kommer.

På tisdagsmorgonen höll evangelisten Tsao morgonbön, hvilken afslutade mötet. Han gjorde en sammanfattning af hela mötet, påminnande om, hvad hvarje talare sagt. »Ett utomordentligt minne måste den mannen ha», sade Berg, och det är säkert.

»De åto alla och vordo mätta», så var hans text. »Efter fester», började han, »brukar man samla ihop öfverlefvorna och af dem tillreda en måltid. Låtom oss nu här göra likaså, samla ihop det som är kvar till en sista måltid! Vi ha alla under dessa dagar fått riklig föda för våra kroppar; äro också våra själar mättade? Om så är, låtom oss äfven skicka andelar till dem, som icke hafva något tillredt för sig, Neh. 8: 10. Vi ha mättat oss med Guds ord; det har i vår mun varit sött som honung, men må det nu ock bli bittert i vårt inre*), så att vi ej kunna behålla det! Må vi dela med oss af det goda, vi fått! Många äro de, som hungra.» —

Efter gemensam bön och intagen frukost gjorde sig våra vänner färdiga för hemresan. Det hade varit ett alltigenom välsignadt möte. Men hur mycket skall stanna kvar däraf? Huru mycket skall planteras ut i lifvet? Ack, huru mycket af det jag själf lär, blir väl af mig omsatt i lifvet? Huru mycket större är dock icke mitt ansvar än dessa kinesers, huru mycket större mitt ljus! — Större mitt ljus, sade jag. Men den, som läst ofvanstående plock från evangelisternas självständigt utarbetade föredrag, skall lätt finna, hvilket ljus somliga af dem hafva. Och dock ha de varit kristna så kort tid! Denne Tsao t. ex. hade just blifvit omvänd, när vi reste hem våren 1899.

O, hvilken makt, som ligger nedlagd i dessa infödda medhjälpare, i den infödda *församlingen!* Jag sade till några af dessa troende: »Jag är glad att se, att Kinas kristna börja vakna upp och på ett verksamt sätt deltaga i arbetet. Snart kommer kanske den tid, då vi bli obehöfliga. Det är just det mål, vi arbeta på.» »Åh nej», svarade de, »icke bli ni obehöfliga; nog vilja vi behålla eder. »Nå», sade jag, »då vilja vi stå bakom och skjuta på».

Må nu också våra medarbetare i Sverige, alla missionsälskande Guds barn därhemma, »skjuta på» både oss och våra infödda medarbetare! Ja, *bedjen för de infödda medhjälparne!*

I-shï, oktober 1904.

Axel Hahne.

Hai-chow den 27 okt. 1904.

Så har nu Herren ledt mig till denna plats för att biträda i broder Tjäders arbete, och såsom medarbetare i distriktet har jag i hans sällskap öfvervarit höstmötena i de olika församlingarna. Vi hade förut länge bedit för dessa möten och fingo sedan erfara, att Gud hört våra böner. Vi ha nämligen alla vid dessa möten blifvit rikt välsignade. Ja, den Helige Ande var kraftigt ibland oss.

Det första mötet hölls i byn Nan-uei, där en liten församling finnes, en frukt af arbetet i köpingen Mei-ti, hvilket började af fröken Hallin för flera år tillbaka. Denna plats uppgafs emellertid förra året af missionen, då verksamheten flyttades till staden Rui-ch'eng, som ansågs lämpligare. Ännu har det dock ej lyckats att där erhålla något hus. Då, just i rätta stunden, ingaf Gud en af församlingsmedlemmarne, en förmögen f. d. uppbördsman i staden, som nu bor på sin gård i ofvannämnda by, att erbjuda församlingen ett af sina rum till predikо- och samlingslokal. Som detta rum dock var litet och olämpligt för ändamålet, ombyggde han i våras ett större hus på en stor öppen gård och inredde det till ett ljust och trefligt kapell. Mannen, hvars namn är Liu, är, så långt vi förstå, en verkligt hängifven och nitisk Herrens tjänare, en bönens man och ett godt stöd för församlingen. Hit kommo vi fredagen d. 7 okt. efter mörkrets inbrott och efter en mödosam dagsresa öfver en väldig bergskedja, än till häst, än till fots. Framkomna mottogos vi på det hjärtligaste af de troende, som samma dag samlats, och bland hvilka vi skulle tillbringa två dagar. Det blef dock fyra på grund af regn. Första dagen började med bönemöte, som öppnades med sången »Skurar af nåd skola falla». Jag tror, att alla de närvarande då hade en förnimmelse af att Herren var nära. För öfrigt omväxlades under dagarna som vanligt med predikan, bibelläsning, katekisation, vittnesbörds-, sång- och bönemöten. Vid församlingsmötet blef en person, en af de första troende på platsen, som dock under förföljelsen ej bestått det svåra profvet utan förnekat sin tro, återupptagen i församlingen till stor glädje för dem alla.

Det var så uppmuntrande att vara bland dessa kära Guds barn. De äro rättframma och uppriktiga i sin gudsfruktan, och flera af dem ha verkligt nit för själars

*) Upp. 10: 11, kinesisk öfversättning.

frälsning. Hvarje söndag gå de ut och predika i byarna rundt omkring. Bedjen för denna lilla skara, att de måtte bevaras i enfald och ödmjukhet och blifva till än större välsignelse för Guds verk på platsen!

Nästa vecka reser jag åter, om Gud vill, öfver bergen för att stanna hos dessa vänner till framemot jul. Jag får då mer tillfälle att förkofra mig i språket, och jag hoppas att om möjligt under tiden bli dem till någon välsignelse.

Förra veckan hölls stormöte i Puchow och veckan förut här i Haichow, äfven dessa mycket dyrbara.

Och han skall uppresa ett baner för hednafolken!» Es. 11: 12.

Eder i Herren
Werner Wester.

Från stationerna.

Shansi.

Yuncheng. På denna station har arbetet i allmänhet varit mest uppmuntrande bland kvinnorna. Vid stormötet den 5—6 november blefvo också 3 kvinnor döpta, och antecknade sig flera till dopet. Jämte dessa var det emellertid icke färre än 12 män, som ingåfvo sina namn som dopkandidater, något som syskonen kände såsom en stor uppmuntran.

På tisdagarna har hållits en bibelklass för kvinnor, som varit flitigt besökt. En mindre gosskola har ock pågått, hufvudsakligen under infödd lärares vård.

Under slutet af förra året pågick reparation af den lokal, hvari i början af detta år en *evangelist-skola* skulle öppnas. Att Herren till denna skola må sända de *lämpliga* eleverna, utgör föremål för mycken bön.

Missionärer på denna station äro August och Augusta Berg, Teod. och Sekine Sandberg samt Fredrika Hallin.

Ishi. Om verksamheten på denna station se A. Hahnes bref (sid. 11—13). På denna plats äro stationerade Axel och Anna Hahne, Andrew Ericson, Maria Harms, Agnes Forssberg och Maria Nylin.

Haichow. Vid stormötet i början af oktober döptes *4 män*, af dem två soldater. Vidare förekom vid detta möte tillsättande af två diakoner. Deras afskiljning var mycket högtidlig och gjorde på de närvarande ett djupt intryck.

På denna station arbeta Henrik och Hilma Tjäder, Werner Wester och Ida Andersson.

I *Puchow*, där systrarna Frida Prytz och Marie Bordson äro stationerade, har arbetet under de sista månaderna varit särdeles uppmuntrande. Vid stormötet i början af oktober upptogos genom dop fyra personer i församlingen, däribland två skolflickor.

I början af november var det f. ö. några dagar ganska oroligt i denna stad. Befolkningen i den kringliggande landsbygden hade gjort uppror på grund af den höjda brännvinsskatten. Flera tusen personer, mest ungt folk, tågade in i staden, beväpnade med alla möjliga åkerbruksredskap. Dörrar och fönster slogos sönder i rådhuset, skarpa skott skötos, och tre personer sårades illa. Mandarinen med fru fingo fly öfver muren och gömma sig. Som den förhöjda skatten af många sattes i samband med krigsskadeersättningen till utlandet, låg det nära till hands att tänka, att äfven missionärerna skulle bli föremål för folkets raseri. Genom Guds stora nåd blef emellertid lugnet återställdt.

På många platser inom Haichow-distriktet har det visat sig stor mottaglighet för evangelium, och finnas bland de infödda kristna många verkligt Gud hängifna män, andekraftiga och nitiska för själars frälsning.

Shensi.

I *Tungchow-fu* har den förändringen skett, att missionär *August Berg*, som i stället för br. Folke, hvilken för sin hälsa vistas i hemlandet, blifvit föreståndare för missionen, nödgats lämna denna station och med sin fru flytta till Yuncheng. Missionär *Hugo Linder* har i stället flyttat till Tungchow. På denna station arbeta dessutom makarna Bölling samt systrarna Anna Erikson och Jane af Sandeberg. Den sistnämnda har i fru Bergs ställe öfvertagit ledningen af Daggryningens flickskola. Om höstens stormöte se dec.-numret af S. L., sid. 107.

Från *Hancheng* ingå många glädjande underrättelser. Till svar på bön har Herren i detta distrikt gifvit underhåll till *4 nya evangelister*. Evangelisationsarbetet kan numera uppehållas samtidigt på *5* olika platser inom distriktet. I *Hancheng* har missionen 18 rum, i *Ho-Iang* 8, i *Si-Ücn* 4, i *Liu-Rïtsuen* 3 och i *Ü-Lin* 2. På den förstnämnda stationen finnes, som bekant, ett trefligt kapell, på de öfriga stationerna trefliga bönsalar.

Antalet sökare har betydligt ökats, och vid stormötet i juli döptes 12 personer, 6 män och 6 kvinnor.

Särskildt på utstationen *Ho-Iang*, där systrarna Sigrid Bengtson och Mary Ramsten arbeta, synes mottagligheten för evangelium stor ibland befolkningen.

I början af detta år hade bröderna Bergling och Högman för afsikt att tillsammans med 5—6 evangelister besöka landet norr om Hancheng, där ingen missionär ännu fått fast fot. Skörden är mycken — blott inom detta distrikt bo nära *en million människor* — och arbetarne äro få.

De syskon, som här hafva sitt arbetsfält, äro makarna Bergling, Natanael Högman, Sigrid Bengtson och Mary Ramsten samt de norska systrarna Thora Hatrem och Christine Angvik.

Honan.

I *Sinan* döptes vid höstens stormöte fyra personer och på utstationen *Nienchi* två. En liten opieasyl har under hösten öppnats på den förra platsen. Herren har gifvit ganska stora uppmuntringar i arbetet. Timtals kan folket lyssna till gatupredikningar, och de, som för de långa afståndens skull icke hafva tillfälle att söndagligen besöka stationen, samla i sina egna byar vänner och grannar omkring Guds ord.

På en plats norr om Sinan, där arbetet under ett par års tid sett mycket lofvande ut, hoppas syskonen få öppna en utstation.

I juli månad afslutades f. ö. i Sinan inköpet af stationens tomt och byggnader, hvarigenom missionen kommit i full besittning af sin fastighet, något som utan tvifvel kommer att blifva till gagn för arbetet.

Ett behof, som på denna station gör sig särskildt gällande, och som syskonen gjort till föremål för mycken bön, är att få en *gosskola* till stånd.

I Sinan äro stationerade missionär och fru Stålhammar samt systrarna Sigrid Engström och Maria Pettersson. De senare ägna sig hufvudsakligen åt besök i de kringliggande byarna.

I *Yungning* uppehålles verksamheten såsom förut af systrarna Anna Janzon och Ebba Burén. Under sommaren, då dessa för sin hälsas skull en tid vistades vid kusten i Chefoo, var det ganska oroligt i Yungning på grund af den förhöjda opieskatten. Ett tullhus refs ned, och en dag var utsatt, då äfven missionsstationen skulle rifvas, men genom Guds nåd blef detta förhindradt. Skatten lyckades myndigheterna *icke* indrifva. Lugnet är emellertid återställdt, och folket är särdeles vänligt och tillmötesgående.

Om det är lugnt i själfva staden, är det dock rätt oroligt i den omgifvande trakten, detta på grund af de röfvarband, som hafva sitt tillhåll i bergen. Helt nyligen afrättades 5 af dessa fridstörare.

Vid höstens stormöte döptes af sju dopkandidater 3. Två voro af sjukdom förhindrade att närvara, och två ansågos ännu icke mogna. Broder C. Blom förrättade dopet.

I *Honan-Fu*, där bröderna C. Blom och O. Beinhoff hafva sin verksamhet, har ännu icke något lämpligt hus kunnat inköpas för missionens räkning. Det, som f. n. användes, fyller icke på långt när behofven. Antalet af dem, som vilja lyssna till evangelium, ökas alltmer. Vid höstens stormöte erhöllo två män och en kvinna dopet, och utgöra de förstlingsfrukten af arbetet i Honan Fu. Dessutom rekommenderades tre män och två kvinnor till dop vid nästa möte. Ett tiotal forskare anmäldes. Angående de troendes barn har det beslutats, att gossarne skola skickas till Sinan, om en skola där kommer till stånd, och flickorna till Yungning. Nattvardsgång skall hållas första söndagen hvarje månad. På två platser ute på landsbygden skall regelbunden predikan hållas ett par söndagar hvarje månad af infödda medarbetare.

Missionär O. Beinhoff låg under hösten många veckor i Sinan illa sjuk i tyfoidfeber och vårdades därunder af syskonen Stålhammar. Han är nu, Herren till pris, alldeles återställd.

Från hemarbetet.

Broder J. Rinman har helt nyligen besökt några platser i närheten af Örebro och talat om missionen i Kina, och har han därvid uppmuntrats af ett lifligt visadt intresse.

Under februari månad kommer broder Rinman att göra en resa för missionen enligt följande turlista, och bedja vi att få begära missionsvännernas förböner för honom, att genom denna hans resa måtte vinnas ett ökadt intresse för missionen . . . . »då I äfven bistån oss med eder förbön,»

Norrköping	den 6—7	februari,
Vånga	8—9	»
Öfverum	10	»
Västervik	11—12	»
Oskarshamn	13	»
Kalmar	14	»
Halltorp	15—16	»
Karlskrona	17—19	»
Växiö	20	»
Säfsjö	21	
Hvetlanda	22—23	»
Nässjö	24	»

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under januari månad 1905.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
1.	Sparbössemedel fr. Hvetlanda gm P. E. P.	40: —	
2.	Arbetsföreningen i Korsberga gm K. A. K.	25: —	
3.	Nyårsgåfva till missionen af B. H. M. Mockfjärd	50: —	
4.	Värna syfören. gm A. K., Grebo	25: —	
5.	Af Djurtorps rote gm H. E. C.	30: —	
6.	M. P., Lindesberg	50: —	
7.	H. P., d:o	30: —	
8.	M. P., d:o	6: —	
9.	J. R., Neglinge, sparbössemedel	11: 84	
10.	Till S. Bengtssons underhåll fr. O. P., Karlstad	20: —	
11.	E. Å. från Barnsyfören. i Sollefteå	30: —	
12.	Rogla kvinnoförening gm L. M., Tenhult	37: —	
13.	A. J. Alingsås	25: —	
14.	T. S. Johannesberg, Mariestad, sparbössem.	3: 05	
15.	Kumla friförsaml. gm K. A. till V. M:s underhåll	25: —	
16.	Från Kinne—Vedums miss.-fören. gm F. G. D., Götened	25: —	
17.	Ytterligare sparbössemedel från Lindes krets gm A. A.	7: 50	
18.	Missionsvänner i Hörsta till A. H:s underh. gm P. L.	20: —	
19.	C. W. C., Töreboda	10: —	
20.	Rabatt å försålda böcker gm M. K., Misterhult	9: 68	
21.	N:s sparbössa	11: —	
22.	M:s d:o	10: —	
23.	E:s d:o	15: —	
24.	Herren förmår, d 9:de jan. 1905	2,000: —	
25.	Hakebo miss.-fören. sparb. gm G. S., Hakebo	30: —	
26.	J. Å., Tallebo & A. i Moen, Linderås, gm d:o	10: —	
27.	K. F. U. M:s missionskrets i Gbg gm A. R. till J. B:s underhåll	100: —	
28.	Vånga miss.-fören. Årsbidrag gm A. J. A., Torp, Vånga	50: —	
29.	Kollekt i Betelkyrkan i Vesterås gm E. A.	11: 77	
30.	Från Böneföreningen i Dalby till S. Bengtssons underh. gm A. & E. L.	103: —	
31.	Ellensdals syfören. gm A. E. & D.	75: —	
32.	Sparbössemedel fr. Hofva: B. H., G. N., E. B., L. P., H. B.	35: 50	
33.	L. R., Ulsjö, Hufvudsta, sparbössemedel	6: 04	
34.	W. S., Vestervik	5: —	
35.	O. L., Gäfle, sparbössemedel	26: 80	
	Transport	2,969: 18	

	Transport	2,969: 18
36.	J. F. O., Wiklan, Roma	30: —
37.	Sparbössemedel i Stockholm	308: 96
38.	T. O., Sthlm	20: —
39.	K. G. M., d:o	10: —
40.	E. W. till R. A:s underhåll	500: —
41.	E. E., Sthlm	10: —
42.	Österplana miss.-fören. sparbössemedel gm Hj. A.	25: —
43.	Sparbössem. gm J. K., Strömsbro	4: 80
44.	En försåld ask af krokodilhud	10: —
46.	S. N. gm K. F.	100: —
47.	Lilla Svenska Barntidningens expedition	2: 50
48.	A. E., Sköfde, sparbössemedel m. m.	16: —
49.	S. L. S.	25: —
50.	A. A., Sthlm	10: —
51.	Sparbössemedel fr. Skepsta gm C. D.	31: 85
52.	H. S., Hedemora	25: —
53.	Hedtorps sparbössa	25: —
54.	C. H:s d:o	6: —
55.	»Tackoffer»	20: —
56.	L. P:s tackoffersbössa	16: —
57.	A—és d:o	17: 57
58.	M—ns d:o	39: 61
59.	M. M., tackoffer	2: —
60.	M. F:s sparbössa, Skara	8: 52
61.	J. B., Ö. Verlinge, Skyttsvemmerlöf: B. N:s sparbössa 19: 18; M. O:s d:o kr. 5: 25; A. N. 25 öre	24: 68
62.	Sparbössem. kr. 10: 99; behållning af en fest kr. 26: 93 gm J. Å. Hålland	37: 92
64.	Till N. Högmans & R. Anderssons underh. fr. Wirestorps jungfruören. gm M. J.	20: —
65.	K. S., Sparbössemedel, Arvika	8: —
66.	Sparbössem. från vänner i Tången gm P. P.	82: —
67.	Gm K. O. A., Risinge	25: —
68.	Sparbössemedel från vänner i Flisby & Solberga gm G. L.	41: —
69.	D:o från Donsö miss.-fören. gm O. B.	94: 45
70.	H. L., Bjursund, Loftahammar	4: 25
71.	Nettobeh. af Senapskornets julgrans- & kaffefest i Öfverrum gm O. Å.	14: 51
72.	Skolbarnens missionsaskar gm d:o	9: 49
73.	Kollekt i Sarpat den 7 jan. gm d:o	9: —
74.	90-åriga änkan i d:o gm d:o	2: —
75.	L. och H. S., Stensnäs gm d:o	6: —
76.	L. C., Sthlm, sparbössemedel	10: —
77.	Systrarna R., Sthlm	25: —
78.	A. C., Sundbyberg	5: —
80.	A. J. P., Torsåker	25: —
81.	Bidrag till S. M. K. af Lucie	100: —
84.	Sparbössemedel från Strängsered gm T. W.	37: 50
85.	D:o från Flisby gm G. W. N., Flisby	50: —
86.	D:o fr. söndagsskolbarnen gm d:o	9: —
87.	D:o gm R. B., Rabbalsheda	1: 05
88.	A. L. gm J. W. H., Torstorp, Finspong	5: —
89.	Sparbössemedel gm C. O. K., Linköping	12: 50
90.	R:s sparbössa gm d:o	5: 30
91.	E. i Herrestad gm d:o	5: —
92.	E. J. och H. J., Ödeshög	60: —
93.	Böneryds mfg gm M. E. B.	25: 78
94.	»En glad gifvare» gm d:o	14: 75
95.	M. K., Råby, gm d:o	5: —
96.	T. S. gm d:o	5: —
97.	T. och M. gm d:o	35: —
98.	Sparbössemedel fr Lanna och Hardemo mfg gm P. A. O., Berga	30: —
99.	Gåfvor och koll. i Östervåla gm O. A. O.	6: 97
100.	Sparbössemedel fr. E. W., Helsingborg	15: —
101.	D:o från A. J. Y., Tunarp, Rydsnäs	19: —
102.	A. S., Östersund	10: —
103.	Gm L. H., Norrköping, insamlade å Kinakort	5: —
104.	S. K., Sthlm	10: —
105.	Ryds mfg gm O. L., Ryd, Nol	50: —
	Transport	5,193: 14
106.	O. L.	10: —
107.	Från Renninge friförs. gm E. E.	25: —
108.	H. R., Malmö	200: —
109.	Söndagsskolbarnen i Malghultskog gm A. D—m	1: 50
110.	A. D—m	1: 50
111.	Sparbössemedel fr. onämnd gm G. L., Örebro,	2: —
112.	H. W:s sparbössa	51: 60
113.	P. A., Rörstorp, Finspong	10: —
114.	H. A., Köping	5: —
115.	A. J. gm C. L., Mullsjö	10: —
116.	Ur aflidna Mina Pilos sparbössa	8: 75
117.	H. A:s sparbössa	8: 13
118.	F. H., Dufbo	2: 50
119.	Landeryds mfg gm A. v. E.	20: —
120.	Från en syster, som vill vara okänd, gm C. A. C., Normlösa	10: —
121.	A. F. T., Sthlm	60: —
122.	Till »Svenska Missionen i Kina»	500: —
123.	Från barnen i Kramfors folkskola gm J. N.	50: —
124.	Från missionsvänner gm d:o	15: —
125.	Från Gripenbergs mfg gm G. F.	20: —
126.	Från Tofteryds mfg gm A. G.	100: —
127.	Sparbössemedel fr. Skellefteå	175: —
128.	Sparbössemedel fr. Alingsås	10: 50
129.	»Tackoffer	10: —
131.	Linderås Södra mfg gm A. J., Sjöarp	25: —
132.	Kollekt i Kullsta skola d. 6 jan. gm K. N.	7: 50
133.	Småflickornas syfören. i Hammarstrand gm d:o	6: —
134.	N. P. P., Pilstorp, Munka Ljungby	3: —
135.	N. M. J., gm d:o	2: —
136.	Höganäs mfg gm S. A.	20: —
137.	Sparbössemedel från vänner i Gbg till makarna Böllings underhåll gm A. R.	40: — 6,603: 12
	Till särskilda ändamål:	
45.	Till infödd bibelkvinna fr. några vänner i Herren gm H. S.	50: —
63.	Wirestorps jungfruförening, bidrag till ett skolbarns underhåll gm M. J.	30: —
79.	Söndagsskolbarnens sparbössa i Trehörna gm K. B., Tranås, till skolfonden	10: —
82.	J. och L., till infödd evangelist å A. Bergs station	150: —
83.	»Klöfverbladet» i Örebro gm J. till ett barns underhåll	50: —
130.	Från Femöresföreningen i Visby till Stålhammars gästemottagning gm M. S.	25: 40 315: 40
	Summa kr. för jan.	6,918: 52
	»Återburna medel» af en f. d. missionärskandidat	2,850: —

Med varmt tack till alla gifvare.

Han låte sitt ansikte lysa öfver oss! Sela. Att din väg må blifva känd på jorden, ibland alla hedningar din salighet.

S. M. K:s bönemöten.

Under närmaste tiden kommer Missionär E. Folke, v. G., att i samband med missionens bönemöten å K. F. U. M:s lokal (Norrlandsrummet) hvarje *tisdag kl. 6 e. m.* hålla en serie korta missionsföredrag, till hvilka missionsvänner äro hjärtligt välkomna. *OBS! kl. 6—7 e. m.*

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

hänvisas till missionärerna Hahnes och Westers bref (sid. 11—14).

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co. 1905.

10. Årg. MARS. 1905. Pren.-pris 1: 35.

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	Josef Holmgren.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Utanför Kan-ch'engs kapell efter en gudstjänst.

Innehåll:

Krisen i fjärran Östern och den kristna kyrkan. — Svenska Missionens i Kina allmänna bönedag den 14 mars 1905. — Från hemarbetet. — Brefafdelningen. — Familjenotiser. — Minnesbyggnad öfver martyrerna i Kina. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Krisen i fjärran Östern och den kristna kyrkan.

I.

Port Arthurs fall har på det kraftigaste förkunnat för världen, att en ny tid håller på att inbryta i fjärran Östern. Det fanns en tid, då de europeiska folken bäfvade för Asiens horder. Under det sista århundradet har Asien blifvit förödmjukadt af Europa. Nu har emellertid ställningen åter börjat förändras. Nya krafter hafva framträdt, hvilka Västerns militarism med sin järnklädda sko förgäfves skall söka att krossa. Den medömkan, blandad med förakt, hvarmed de asiatiska folken betraktats af européerna, börjar nu lämna rum för respekt, för att ej säga fruktan. Ingen europeisk makt vågar numer ignorera det nyvaknade lifvet hos Österns folk.

Men de sakförhållanden, som sammanhänga med Port Arthurs fall, hafva vikt och betydelse ej blott i politiskt och kommersiellt utan äfven, och det i främsta hand, i moraliskt och religiöst hänseende. Skall nu också den kristna kyrkan så noggrant och allvarligt taga dessa fakta i betraktande, som dess plikt fordrar? Ack, att den gjorde så! Är den vidare i sin helhet redo att göra de uppoffringar, som det nya sakläget kräfver? Kyrkans svar på dessa frågor kommer ju att bero på hvad svar dess enskilda medlemmar gifva.

Kina och Japan hafva i det flydda lefvat för sig själfva. Deras politik har gått ut på att isolera sig från den öfriga världen. Men detta tillhör nu det förflutna. Till och med känslan af underlägsenhet gent emot de folk, som nedbröto denna afskrankning, är på väg att försvinna. Man kan därför ej längre ignorera dessa folk. Såsom politiska, kommersiella och moraliska makter måste de tagas med i beräkningen, ty de komma att utöfva ett stort inflytande i världen. För Asien, ja, för hela världen är det nu i särskild mening frälsningens dag. Den kraft, som ger riktning åt Kinas utveckling, har därmed satt hela världen i rörelse i samma riktning. Men *hvilken* kraft skall det blifva?

Innan vi gå vidare i detta ämne, låtom oss för några ögonblick stanna inför Kinas väldiga folkmängd. Hvem kan väl mäta betydelsen af denna människomassa, förenad under en styrelse? Men det stannar ej med de 400 millioner, som lefva inom det kinesiska rikets gränser. Kinas lifskraft är så stor, att dess söner framträngt till nästan alla jordens länder. Ej blott till Korea, Mongoliet och Mandschuriet utan till alla världsdelar strömma de årligen i stora skaror. Så finnas i Förenta Staterna omkring 100 tusen kineser och i Kanada 11 tusen, trots den invandringsskatt af 50 dollar, som regeringen pålägger hvarje individ. I Trinidad finnas 2 à 3 tusen, i Brittiska Guayana 3 tusen, i Chile 7 tusen, i Peru 47 tusen, i Mexiko 3 tusen, på Cuba och Portorico 90 tusen, på Havaji 27 tusen, på Mauritius 3 tusen. I Birma, där handeln helt och hållet ligger i deras händer, beräknas deras antal till 40 tusen. I Kochin-Kina finnas enligt de sista statistiska uppgifterna 73,857 kineser, och i Siam med en totalbefolkning af 6 à 10 millioner lära de uppgå till 1 1/4 million. I Siam hafva de äfven slagit under sig nästan all handel. I Singapore med grannskap uppgår deras antal till en million, på Borneo till 20 tusen, i Nederländska Indien till 1/4 million och på Filippinerna till 100 tusen. I Japan finnas 8 tusen och i Australien omkring 40 tusen. Under år 1904 fördes ej mindre än 27,894 kinesiska arbetare till Syd-Afrika. Äfven i Europa påträffa vi dem. Så finnas i England öfver 700 kineser spridda öfver hela landet.

Dessa siffror visa, hvilken viktig roll den kinesiska rasen redan spelar i världen, och man frågar sig ovillkorligen: skall denna lifskraftiga ras blifva till välsignelse eller förbannelse för de öfriga folken? Svaret kommer att väsentligen bero på den ställning, den kristna kyrkan intager till frågan.

Under århundraden har Kinas folk nöjt sig med att följa sina urgamla, från fäderna nedärfda seder och bruk. Nu åter börjar en ny ande förspörjas ibland dem. För undervisningen t. ex. har man sörjt på ett storartadt sätt. I 15 af Kinas provinshufvudstäder hafva på helt kort tid högre läroverk blifvit grundade, däri undervisning meddelas i våra vanliga läroämnen. Ett stort antal (1,753) unga kineser studera vid Japans läroanstalter, för att ej tala om de skaror af kinesiska studerande, som uppehålla sig vid universiteten i Europa och Amerika.

På litteraturens område utvecklas en liflig verksamhet. Vid sidan af missionssällskapen täfla de stora bokförlagen i Shanghai om att föra till kinesernas kännedom Europas bokliga vetande. Landet formligen öfversvämmas af moderna böcker, hvari sådana ämnen afhandlas, som äro fullkomligt främmande för den hittills allrådande konfucianismen. Missionär Darroch, tillhörande »Sällskapet för spridande af kristlig och allmännyttig kunskap bland kineserna», har sökt utarbeta en åskådlig öfversikt öfver denna vidtomfattande verksamhet och funnit, att ej mindre än 60 olika arbeten publicerats i pedagogik, 20 handböcker i olika skolämnen, 90 i historia, 40 i geografi, 60 i statslära, 40 i juridik, 20 i internationell rätt, 30 i nationalekonomi, 70 i matematik, 50 i litteraturhistoria, 40 i filosofi, 50 i språkvetenskap, 70 i hälsolära, 60 i naturvetenskap, 70 i teckning, 120 i krigsvetenskap, 30 i åkerbrukslära, 20 i astronomi, 40 i mekanik och 20 i mätningskonst, hvartill komma 30 resebeskrifningar, 30 noveller och 50 arbeten, tillhörande en mindre god litteratur. Tillsammans hafva ej mindre än 1,100 arbeten utgifvits, hvilka alla behandla ämnen, som äro ägnade att verka en genomgripande revolution i kinesernas gamla åskådning. Detta faktum är i och för sig ett tidens tecken af ofantlig betydelse.

I detta sammanhang förtjänar det också att omnämnas, att, då för några år sedan endast sju tidningar utgåfvos på kinesiska, deras antal nu uppgår till 157. Man påstår, att det troligen ej finnes en enda kinesisk familj i traktathamnarna och hufvudstaden, som ej håller sig med en eller flera tidningar, och, då dessa ifrigt diskutera allmänna frågor, kan man förstå, hvilket inflytande denna tidningspress skall utöfva.

I ett för femtio år sedan utgifvet arbete skrifver Abbé Hue: »År 1851, strax efter kejsar Taokuangs död, sutto vi en dag i ett värdshus i närheten af Peking och drucko te tillsammans med ett sällskap kineser, med hvilka vi försökte få i gång ett politiskt tankeutbyte. Vi talade om kejsarens nyligen timade frånfälle, och vi uttryckte vår oro öfver den närvarande osäkra ställningen, enär ingen tronföljare ännu utsetts; vi framkastade med ett ord alla möjliga gissningar för att få vårt sällskap att uttala sig i frågan men förgäfves. De visade ej det minsta intresse för ämnet. Deras likgiltighet började nästan reta oss. Då reste sig en äldre man från sin plats. Med stor värdighet gick han fram till oss, lade sina händer på våra skuldror och yttrade i en faderlig ton och med ett ironiskt leende: 'Lyssna till mig, min vän! Hvarför oroar du ditt hjärta och tröttar du din hjärna med dessa gagnlösa spekulationer? Det är mandarinerna, som det åligger att sköta statens angelägenheter. De få betaldt därför. Vi behöfva ej plåga oss med det, som ej rör oss. Är det inte ytterst dåraktigt att syssla med statsärenden, då man ingenting får därför?'» Detta var för femtio år sedan. Det är genom att kasta en blick tillbaka, som man i någon ringa mån kan fatta, hur stor den klyfta är, som skiljer det nuvarande Kina från det, som då var. Kina har verkligen börjat röra på sig, och aldrig har den kristna kyrkan stått inför ett viktigare problem än nu, då det faktiskt gäller att leda världens största nation in på den rätta vägen.

Det kan vidare vara af intresse att påpeka postväsendets utveckling. Under Sir Robert Harts ledning hafva på de tre sista åren 1192 postkontor öppnats i landet. År 1903 befordrades af det kejserliga kinesiska postverket öfver 49 mill. försändelser. Följande år steg antalet till öfver 72 mill. Är ej detta ett ytterligare bevis på framåtskridande?

Men framstegen äro ej inskränkta till blott fredliga värf. Visserligen är man ännu på flera håll af den meningen, att kineserna aldrig skola kunna utbildas till krigare. Men nödvändigheten kan tvinga dem, och tecken saknas ej heller, som peka i den riktningen. »Times» korrespondent skrifver: »En krigisk stämning griper alltmer omkring sig bland folket, och ett stort antal officerare vistas för närvarande i Japan för att där få sin utbildning». Det faktum, att af de vetenskapliga verk, som nyligen publicerats, det största antalet behandla krigsvetenskap, är ju också betydelsefullt.

Svenska Missionens i Kina allmänna bönedag den 14 mars 1905.

Dina tiders trofasthet är en skatt af salighet. Es. 33: 6.

Aderton år hafva förflutit af vår verksamhet i Kina; aderton år med dess många tillfällen att lära känna egen svaghet men också med rika erfarenheter af Guds kraft. För 18 år sedan bjöd Herren oss gå till ett okändt, främmande land, nu har han gifvit oss fast fot därinne. Då gaf han oss löftet med på vägen: nu har han äfven gifvit oss att se begynnelsen af dess uppfyllelse. Då gaf han oss sitt ord såsom vår enda säkerhet för framtiden; nu har han därtill genom otaliga prof på att han aldrig sviker den, som förtröstar på honom, gifvit oss rik erfarenhet af sina löftens visshet. I sin vishet fann han för godt att låta oss börja utan mänskligt stöd; nu har han gifvit oss en stor skara missionsvänner, som med trons bön och kärlekens nit i hoppets fullvisshet kämpa med oss i evangelii tro. Då härskade fullständigt mörker öfver hela den del af Kina, där vi fingo oss vårt verksamhetsfält anvisadt; nu har han låtit sitt ljus skina in i många hedningars hjärtan både i Shansi, Shensi och Honan. Då voro vi ensamma om att höja korsets fana i de trakterna; nu hafva vi stöd och hjälp af en hel skara trogna infödda medhjälpare. Dessa och oändligt många flera bevis på Guds trofasthet höra till vår oförstörbara skatt, hvars rika värde vi en gång skola lära känna bättre,än vi nu kunna det. Därför är denna missionens 18:de årsdag för oss en ***tacksägelsedag***.

Vi känna oss uppfordrade att tacka Herren, *att våra gamla vänner här hemma hållit ut i bön och arbete, och att Herren uppväckt många nya. Vi vilja prisa honom för hans trofasta kärlek att äfven detta år tillgodose våra lekamliga behof. Ibland har det nog sett mycket mörkt ut för vår blick, men Herren har alltid hört och hjälpt i rätta stunden.*

Från fältet hafva många uppmuntrande meddelanden ingått. I år hafva många genom dopet inträdt i de olika församlingarne inom alla distrikten, och ett större antal än något år förut har låtit anteckna sig som katekumener. De infödda medhjälparnes ifver och de kristnas beredvilighet i allmänhet att offra sig och sitt i Herrens tjänst har gifvit anledning till mycken glädje. Att arbetet fått fortgå i lugn, och att folket och ämbetsmännen icke blott med välvilja omfattat oss och vår verksamhet utan äfven visat ett alljämt växande intresse för sanningen, äro icke mindre ämnen till tack och lof. Vidare är det en stor nåd, att, då det en tid såg ut, som skulle våra syskon duka under i striden, de nu återfått hälsa och krafter, så att de kunna fullfölja verksamheten.

Vända vi åter blicken på oss själfva, är det mycket, som förödmjukar oss och manar oss till bekännelse. Genom dessa årens erfarenheter har Herren gifvit oss en allt djupare inblick i vår egen brist. Vi hafva ofta haft orsak att sörja öfver alla de gånger, vi kommit till korta vid utförandet af vår uppgift och öfver de många försummelser, till hvilka vi gjort oss skyldiga, samt öfver att vi så litet förstått att gifva Herren rum och låta hans kraft fullkomnas i vår svaghet, att vi tagit ut så litet af löftena, då vi kunnat vara så mycket rikare. Detta och mycket annat drifver oss ned på våra knän inför Herren, och han är en Gud, som förlåter synder och helar brister.

Vi vilja därför ock göra denna missionens minnesdag till en ***bönedag.*** *Låtom oss bedja Herren gifva oss nåd att tjäna honom bättre den korta tid, vi ännu hafva kvar! Låtom oss, såväl missionsvänner som missionärer, utbedja oss den Helige*

Andes ledning och kraft, att vår offertjänst måtte blifva välbehaglig för Gud, och att, då frestelse till slöhet och likgiltighet inställer sig, vi »måtte öfvervinna och till änden göra hans verk». Må vi ej heller glömma de kinesiska församlingarna, de infödda medhjälparne, både evangelister och bibelkvinnor, att Herren ville utgjuta sin Ande öfver dem i rikt mått, att de själfva må tillväxa i nåden och få vara medel till själars frälsning! Må vi vidare bedja för den nu öppnade evangelistskolan i Yunchcng, för goss- och flickskolorna, deras lärare och lärarinnor, för opieasylverksamheten, evangelistverksamheten och arbetet bland sjuka och fattiga! Låtom oss komma ihåg missionärerna, all de må bli bevarade i de många faror, som alltid hota dem, att de må bevaras i kärlek inbördes och hålla ut i sitt ofta mycket pressande arbete! Låtom oss också ropa till Herren för församlingen här hemma, att den må vakna till fullt medvetande både om sin förmån och sin plikt, när det gäller att använda tillfällena i Kina, så att hvarken personliga krafter eller medel må saknas.

Låtom oss därför bedja och begära mycket, ty vår Gud skall efter sin rikedom fylla alla våra behof i härlighet i Kristus Jesus!

Erik Folke.

Från hemarbetet.

Från åtskilliga af de platser, som broder J. Rinman enligt den i förra numret af S. L. införda resplanen skulle besöka, hafva meddelanden till oss ingått om att Herren i rikt mått välsignat hans möten. Om ett icke ringa intresse för Guds verk i Kina vittnade bl. a., att på ett par platser ute på landsbygden vänner kommit gående till mötena en fjärdedels, en half, ja ända till två och en half mil trots det att vädret var det ruskigaste och vägarna så godt som ofarbara. Stor anledning hafva vi att tacka Herren, som hela tiden uppehållit br. R:s krafter, så att han icke endast kunnat hålla de föredrag, som utsatts, utan till och med hafva ännu flera möten. En broder skrifver med anledning af herr R.:s besök, som han med stor tacksamhet och glädje omtalar, att han tror det skulle vara missionen till stort gagn, om missionsvännerna på de skilda platserna i landet ofta uppmuntrades genom dylika besök, och att man borde göra till ett böneämne, att Gud måtte gifva S. M. K. en sådan person.

Broder Rinman, som själf blifvit vederkvickt och stärkt genom sammanträffandet med Guds folk på olika platser, ber att i S. L. få plats för nedanstående:

Ett varmt tack

till alla Svenska Missionens i Kina vänner, som under min senaste resa visat intresse för vårt arbete och med stor gästvänlighet mottagit mig i sina hem!

Det har varit till rik uppmuntran att under mötena erfara, huru Guds rikssak på jorden har rum i Guds folks hjärtan. Icke mindre kära intryck för jag med mig af det kärleksfulla intresse, som i de hem, där jag mottagits, visat sig för Svenska missionen i Kina. För *all* medverkan, i hvilken form den än gifvit sig tillkänna, ett hjärtligt tack!

»*I mottogen ordet* — — och *från eder har ljudet af Herrens ord utgått*» (1 Tess. 1: 6, 8).

Att ha mottagit »den salige Gudens härliga evangelium» innebär ju icke blott outsäglig lycka utan äfven ansvar. Därför få vi ock låta ljudet af samma evangelium *utgå* till dem, som aldrig hört det. Det är uppenbarligen Herrens plan, att, sedan hans ord »kommit till» oss (v. 5), det skall »utgå ifrån» oss (v. 8). Lyckliga de, som se det och »falla in» i Guds plan!

I fråga om de medel, som öfverlämnats åt mig för Svenska Missionen i Kina, beder jag få fästa uppmärksamheten vid att redovisning förekommer i detta nummer af Sinims Land, och att vid hvarje summa samma nummer uppgifves, som förekommer å det kvitto, som blifvit gifvaren eller föreningens kassör tillsändt.

»Hoppets Gud» välsigne alla dem, som *tillhöra* och *tjäna* honom!

John Rinman.

* * *

Förvisso skall det glädja våra vänner höra, att br. *E. Folke* nu är så mycket bättre till sin hälsa, att han under sista dagarna af februari kunnat företaga en resa för missionen.

* * *

För fröken *Emma Andersson*, som står i begrepp att företaga en missionsresa inom landet, bedja vi om missionsvännernas förböner. Hon kommer att besöka kretsar, tillhörande *Lärarinnornas Missionsförening*, på följande platser:

Västerås	den	5 mars	Örebro	d.	6
Nora	»	8 »	Karlstad	»	11
Kristinehamn	»	13 »	Skara	»	15
Göteborg	»	18 »	Helsingborg	»	22
Landskrona	»	24 »	Malmö (Lund-medl.		
inbjudas dit)	»	25 »			
Limhamn	»	28 «	Ystad	d.	30
Karlskrona	»	1 april	Jönköping	»	4
Linköping	»	7 »	Norrköping	»	9
Södertälje	»	11 »			

* * *

Broder *J. Rinman* hoppas under april kunna göra en missionsresa i Skåne. Vänner, som önska besök af honom, torde därom tillskrifva missionssekreteraren.

Brefafdelningen

Hvad Han-ch'eng behöfver.

»Och de vinkade åt sina kamrater, som voro i den andra båten, att de skulle komma och hjälpa dem. Och de kommo och fyllde båda båtarne.»

Med dessa ord från evangelisten Lukas berättelse om fiskafånget på Genesarets sjö inleder broder Rob. Bergling en af sina skrifvelser beträffande behofvet af *ett gatukapell* i Han-ch'eng. »I åratal», säger han, »har jag närt den önskan att få öppna ett gatukapell här, ty Han-ch'eng är en mycket folkrik ort, och på stadens stora gata vimlar det ständigt af människor, af hvilka de flesta, särskildt när

hösten inträder, hafva föga, om ens något att göra. Därför skulle det förvisso aldrig komma att saknas åhörare i ett gatukapell, som vore bra beläget.

I förening med ett sådant kapell borde äfven finnas *ett godt bibliotek och ett läsrum*, ty i denna stad finnes det hundratals studenter och, hvad vi hemma skulle säga, filosofie kandidater, hvilka sysslolösa drifva omkring på gatorna. Af de senare äger Han-ch'eng omkring 600, och de förra äro nog ej färre i antal. Endast få af dem kunna få någon anställning som lärare, och hvarje annan sysselsättning anse de under sin värdighet, äfven om de skulle sakna både kläder och föda. Bland de yngre, som äro mest förhoppningsfulla, sträfva en del att förvärfva sig högre kunskapsgrader, hvarigenom de skulle kunna komma in i ämbetsmannakåren, då både rikedom och anseende med ens vore vunna.

Det är ej underligt, att de hysa sådana förhoppningar, ty 40 ämbeten i olika delar af landet beklädas af Han-ch'eng-män, och af dessa äro 7 anställda vid departementen i Peking. En lärare i Han-ch'eng lyfter därföre stolt sitt hufvud, kallande sin smutsiga stad för »Siao Peking», d. v. s. lilla Peking.

Från Ha n-ch'eng hafva utgått vice konungar och guvernörer, af hvilkas samlade rikedomar ganska mycket kommit fädernestaden till godo i form af tempel, murar, broar och andra byggnader. Enligt här gängse sägen var det en Han-ch'eng-man vid namn Uang, som för 90 till 120 år sedan innehade det högsta ämbete, som någon kines, utom kejsaren, beklädt, ty han var ej allenast statsminister utan äfven president i vetenskapsakademien samt lärare för och intim vän med tvänne kejsare. Såsom en fattig bondgosse skall han hafva börjat sin bana men genom energi och ihärdighet vunnit denna lysande framgång.

Ett prydligt tempel, beläget i en vacker, väl inhägnad cypresslund utanför staden, utvisar den plats, där hans stoft hvilar och hans ande anses bo. Så lifligt fortlefver i Han-ch'eng minnet af hans storhet och den glans, han skänkte åt sin fädernestad, att det blifvit ett bruk bland lärarne här att till pliktförgätna elever ropa: »Hvad! kommen I ej ihåg Uang-Chuang-üen, och huru han genom sin energi och himmelens bevågenhet blef statsminister och kejsarens förtrogne?»

Att staden Han-ch'eng äger flera skolor än någon annan stad i Kina, som jag känner till, och att de studerande här äro så talrika, har nog till stor del sin förklaring i de historiska förhållanden, för hvilka jag nu redogjort. Till hvilken välsignelse skulle icke på en sådan ort ett godt bibliotek kunna blifva för den kunskapstörstande ungdomen, som numera, i motsats till hvad som ägt rum under gångna tider, med stor begärlighet söker efter västerländsk litteratur!

Förvisso är det Guds vilja, att vi skola så ut den goda säden just bland de studerande, som utgöra en så stor och viktig klass af stadens befolkning, och hvilkas vänliga hållning nu öppnar stora möjligheter för oss att kunna finna ingång bland dem.

Under lång tid har jag därför sökt efter en lokal i staden, som kunde få hyras för de ändamål, jag i det föregående omnämnt, och för hvilken jag möjligen af egna medel skulle kunna betala hyran.

Äfven i dag har jag varit ute i staden i sällskap med Högman, och vi påträffade då ett väl beläget hus, som kan inrymma kapell, bibliotek och läsrum samt dessutom skola eller opieasyl, ja, möjligen bådadera. Huset var i så godt skick, att endast hvitlimning behöfdes, för att det skulle kunna användas. Men ack, det kostade 180 kr. om året i hyra, och så måste vi gå att se på ett annat hus, det enda, som ännu kunde vara att tänka på, men det befanns redan vara upptaget.

Hemkommen sade jag till mig själf: Skola vi endast för prisets skull äfven denna vinter sakna ett gatukapell, då vi nu hafva flera evangelister, församlingsmedlemmar och tjänare, hvilka kunna hjälpa oss med predikan, och vi därtill äro två manliga missionärer på stationen? Nej, jag vill hyra huset på ett halft år och se, om icke Herren sänder oss hjälp, så att vi sedermera få behålla det.

Och nu vill jag blott tillägga, att jag redan har en del kinesisk kristlig litteratur för biblioteket, men det förslår dock ej långt, och jag beräknar, att omkr. 300 kr. behöfvas till böcker och möbler samt 100 kr. årligen för verksamheten i kapellet. Må vi framlägga dessa behof inför honom, som förmår rikligen fylla dem alla »och göra utöfver allt, vida mer än vi begära eller tänka», och låtom oss ej förtröttas att göra det goda, »medan vi hafva tid»!

Han-ch'eng d. 14 nov. 1904.

R. Bergling.

Från Ho-iangs åkerfält.

D. 23 nov. 1904.

Är Gud för oss, hvem kan vara emot oss? Rom. 8: 31.

Först vill jag bedja att få införa mina kära vänner, läsare af Sinims Land, i vår privatlärares och husvärds familj. Fröken Ramsten talade om honom i sin beskrifning öfver »Resan till Shensi» (n:o 9 af S. L. 1904). Herren till pris kan jag säga, att vi märka en stor förändring hos denne man. Redan förlidet år, då han i Han-ch'eng afvande sig från opium, märkte br. Bergling, att han med mycket stort intresse lyssnade till evangelii sanningar. Ja, redan före den tiden hade han på marknaden köpt evangelier. När syster Thora Hatrem och jag sedermera kommo hit förlidet år, öfverraskades vi af att hans fru berättade flere händelser ur Jesu lif här på jorden. Hennes man hade, sade hon, läst därom ur de böcker, som han köpt. Är icke detta en uppmuntran att söka sprida Guds ord för att af dem själfva läsas och begrundas?

Sedan Herren förde oss hit för öfver ett halft år sedan, har herr Chiang för hvarje dag med stort intresse lyssnat till evangelii sanningar, och vi finna honom som oftast, då han har tillfälle, fördjupad i läsningen af sin bibel. Han har nu vittnesbörd om sig, att han är mycket förändrad och har äfven under sista tiden varit en stor hjälp i evangelii tjänst. Jag kan just nu höra honom från gästrummet vittna för några inkomna besökande om frälsningen i Kristus Jesus. Vår evangelist och kock äro nämligen i dag ute på en marknad, 3 li från staden, för att predika evangelium och sälja böcker. Då herr Chiang för 2—3 månader sedan på ett möte började bedja offentligt, kunde jag ej annat än af hela mitt hjärta prisa Herren därför. Det kändes, som om de ord, han sade, kommo från hans innersta. Jag hade väntat på denna öppna bekännelse, och vi prisa Herren, som hör bön. Hans fru och 16-åriga dotter äro äfven bland

våra sökare. Den förra har ännu opiebegär men längtar att kunna få afvänja sig därifrån och beder Herren öppna vägen. Med dottern har en stor förändring, såsom det synes, sista tiden inträdt. Hon har en mycket stolt och häftig natur, och, när vi förlidet år första gången voro här, berömde hon sig af att hennes farfar var en högt uppsatt man och äfven hennes far en studerad man. Hon lät oss äfven förstå, att hon icke alls ämnade nedlåta sig till att taga undervisning af oss. Herren kan dock nedslå människans högmod och har äfven bevisat det på denna unga flicka. Djäfvulen har begagnat alla medel för att hindra henne, och en tid under sommaren kände jag, som om han till det yttersta försökte hindra henne. Hon riktigt undvek att träffa oss och komma under Guds ords inflytande. En dag var det alldeles, som om jag hört en röst säga i mitt inre: »*bed mera* för henne och gör mindre för att vinna henne!» Herren har hört bön. För en tid sedan kom hon in och afgaf en öppen bekännelse om huru hon på allt sätt hade försökt motstå Herren, men huru han till slut blifvit henne för stark. Hon kommer nu till hvarje möte, om intet hindrar, och begagnar sig äfven af andra tillfällen för att få undervisning. En dag kom hon in och bekände, hvilket häftigt temperament hon hade. Jag kunde ej ana, sade hon, huru ond och häftig hon kunde bli. »Förr», sade hon, »kunde jag bli så ond, att jag kunde slå vår tjänarinna och i vredesmod säga alla möjliga fula ord, men nu, sedan jag lärt att tro på Jesus och bedja till honom, vill han ju hjälpa mig att bekämpa mitt svåra lynne. Jag blef i dag så svårt frestad till ett utbrott och kände, huru det stormade i mitt inre. Men jag ropade till Herren Jesus, och han hjälpte mig, så att jag icke hvarken sade något eller slog omkring mig såsom förr.» Hennes mor, som sett hennes kamp, hade uppmanat henne att gå in till oss en stund, och nu fingo vi läsa och bedja tillsammans och äfven prisa Herren för det arbete, han börjat, vetande, att han enligt sitt löfte är mäktig att fullborda det. Tjänarinnan, som äfven är en af våra sökare, fastän ännu *mycket* okunnig, har genom flickans förändrade uppförande blifvit mer intresserad än förut. Ville särskildt bedja eder tänka på denna familj i edra förböner. Ifrig, som den unga flickan nu är att få lära, har hon börjat tänka på att möjligen få komma till T'ong-cheo flickskola, om Herren öppnar vägen. Herr Chiangs yngre bror är ännu ganska fientlig och har aldrig »*tid*» att komma på mötena.

Med en yngre kvinna, *Liu*, som äfven började besöka mötena här strax efter sedan vi kommit hit, har Herren, såsom det synes, äfven uträttat ganska stora ting. Hennes man blef på samma gång intresserad. Och som männen lättare kunna fatta, hvad som talas, än de stackars kvinnorna, som ej äro vana att få undervisning, försökte han hindra sin hustru att offra till sin aflidna moder på dennas födelsedag. Vid den tiden hade de redan förstört jordguden men hade en annan gud kvar. Att ej offra till sin moder ansåg hustrun alldeles omöjligt. Då hennes man ändock stod fast vid sitt beslut att ej på söndagen låta henne offra — »ty», sade han, »då skola vi båda gå till mötet på missionsstationen», blef hon så förbittrad, att hon tog opium för att döda sig själf. Mannen kom hit med tårade ögon och berättade detta, och vi försökte göra, hvad vi kunde, för henne, samt ropade innerligt till Herren att om möjligt spara hennes lif. Hon blef sparad, och med alla sina anslag har djäfvulen fått komma på skam. Icke långt därefter förstördes den andre guden i hemmet, så nu är det huset rensadt från afgudar. Fienden har äfven sedan på flera sätt sökt skrämma dessa makar så t. ex. genom grannar. Men båda komma dock söndagligen till mötena och ibland äfven under veckan. Vi hafva hvarje onsdag särskilda möten för kvinnor, och, då jag skrifver dessa rader, väntar jag just på kvinnorna. I dag kom en gammal kvinna från en by, 30 li härifrån, belägen i närheten af det storartade tempel, som fröken Ramsten beskrifvit, och inbjöd mig till sitt hem. Om Gud vill, skall jag i öfvermorgon resa dit. Bedjen, att det ord, som under denna tid blifvit utsådt i byarna rundt omkring här, måtte bära rika frukter till evinnerligt lif! De flesta människor inom alla de byar, jag besökt på sista tiden, hafva aldrig förut sett en utländing, ej heller hört evangelium. Skulle gärna velat berätta något om mina besök, men mitt bref blir för långt. Låtom oss hjälpas åt, kära vänner, att låta evangelii ljus lysa ut öfver detta land, medan dörrarna äro öppna — *till dess han kommer!*

Eder i Jesus tillgifna
Sigrid Bengtson.

* * *

I ett nyligen anländt bref skrifver br. Högman till en vän här:

Redan ha 10 mån. förflutit sedan min ankomst till Kina. Det har varit en lycklig tid, hvarunder jag fått erfara mycken Herrens godhet. Den första vistelsen i Kina är nog en pröfvotid särskildt med hänsyn till språket, men Herren hjälper i allt. Frisk och kry har jag fått vara hela tiden, Herren till pris!

Efter vistelsen i språkskolan vid Nganking visste jag ej, till hvilken station Herren skulle leda mig, men är mycket tacksam, att han ledde mig hit till Han-ch'eng, vår nordligaste station. Alltsedan broder Folke vid ett tillfälle nämnde om, att norra Shensis bergsbygder voro helt utan evangelii vittnen, har jag haft ett särskildt rum i mitt hjärta för denna del af det stora arbetsfältet. Jag är ledsen, att vår mission f. n. af brist på personliga krafter och medel ej kan tänka på att utvidga sitt fält i denna riktning; det redan upptagna arbetsfältet ropar ju efter flere skördemän, ty arbetet där är stort, och vi äro långt spridda från hvarandra. Br. Rob. Bergling har i många år haft dessa oevangeliserade trakter lagda på sitt hjärta och har gjort, hvad han kunnat, för att sprida evangelium där. I våras hade han utsändt några infödda kolportörer, hvilka gingo nära nog upp till den mongoliska gränsen. De hemkommo mycket uppmuntrade och hade fått sälja mycket skrifter.

Såsom en frukt af deras arbete vill jag anföra ett exempel. En mycket aktningsvärd f. d. alfärsman kom för några veckor sedan hit ned till oss i sällskap med sin 15-årige son. De hade gått till fots från sitt hem öfver 900 li (18 li = 1 sv. mil). Mannen hade hört våra män predika och hade köpt böcker; nu kom han för att få mer undervisning.

För en tid sedan återvände de. Mannen bekände då Kristus såsom sin Frälsare och sade sig hafva fått frid. Denna frid, som världen icke kan gifva, syntes ock stråla fram i hans ögon, Kol. 1: 27.

Br. Bergling och jag förbereda oss nu för att i säll-

skap med några infödda medhjälpare begifva oss ut på en 2 månaders evangelistresa i dessa trakter. Vi hoppas med Guds hjälp få resa om en vecka. Vi vänta blott på böcker, som vi skola hafva med oss. Om vi få tid och krafter, ämna vi resa ända upp till mongoliska gränsen.

Arbetet här på stationen går jämt framåt. I söndags hade vi stormöte vid en af våra utstationer, »Siüen», omkring 2 sv. mil härifrån. Herren kändes nära och syntes kraftigt tala till den stora skara, som samlats. Efter mötets slut kom en ung affärsman fram och anmälde sig såsom »sökare i läran». Han sade sig vara alldeles bestämd att vilja följa Jesus, ty han hade hört ordet vid flera tillfällen och var nu öfverbevisad.

Må Gud förbarma sig öfver Kina! Gifve han sin församling nåd att nu gå in genom de många öppna dörrarna och intaga landet för Kristus! Glöm mig ej i bön!

I Jesu tjänst lycklige
Nath. Högman.

Utdrag ur ett bref från fröken *Frida Prytz.*

Puchow den 26 nov. 1904.

. . . . Skolan började i höst något sent dels till följd af pågående reparationer (på en missionen tillhörig tomt har äfven uppförts ett stort trefligt rum för kvinnor), dels emedan jag ej kände mig stark nog att börja så tidigt, som vi eljest bruka göra. Vi ha nu 16 flickor. Några af dem äro hindrade att komma denna termin, men vi hoppas, de kunna komma nästa. Två af våra flickor döptes vid höstmötet här och en vid mötet i I-shï, så 4 af våra elever äro nu genom dopet upptagna i församlingen. Vi tacka Gud för detta och bedja, att de i en framtid må blifva till rik välsignelse på den plats, där Herren ställer dem.

Vi försöka f. ö., så långt det är möjligt, att låta våra skolbarn underhålla sig själfva. De taga med sig mjöl, gryn och litet penningar för grönsaker. Jag tror ej skolan skall bli dyr, då vi en gång komma oss riktigt i ordning.

Äfven i höst ha vi haft våra pröfningar här.

För 3 veckor sedan gjorde folket uppror till följd af den skatt, som lagts på bränvinsbränningen. De gingo in i rådhuset, där de slogo sönder bord och annat löst, som de kunde komma öfver, samt tände sedan eld därpå. Mandarinen måste fly. När soldaterna på hans tillsägelse sköto med laddade gevär, sårades tre personer. En soldat blef så skadad, att han dagen därpå afled. Flera dagar efter höll folket sig samladt på en plats utanför staden och vägrade att skingras. Först sedan en proklamation utfärdats af en högre ämbetsman i Yuncheng, lyckades man ändtligen få dem att återvända till sina hem. Men ännu är ej saken afgjord. Man väntar på svar från högre ort; dock är det att hoppas, det detta blir tillfredsställande.

Knappt hade denna oro lagt sig, förrän en annan uppstod. Gula floden har omkring 1 sv. mil norr om Puchow stad gjort en inskärning hitåt, så att en gren af den flyter betydligt närmare staden än förut, blott omkring $^1/_4$ sv. mil härifrån. Flera byar västerut ligga omflutna af vatten. Att gå utom dem är förenadt med lifsfara. Flera personer ha redan drunknat genom att ha tagit miste om vägen och kommit ned i för djupt vatten, då de försökt gå öfver till någon annan by. Somliga äro mycket förskräckta öfver den fara, i hvilken de sväfva, andra tro, att vattnet snart skall gå tillbaka, men äfven om detta blir fallet, tager det nog minst två månader, innan det hunnit torka undan. För själfva staden Puchow är ingen fara, åtminstone hvad människor kunna se. Den ligger något högre, i synnerhet den stadsdel, i hvilken vi bo. Dessutom uppsattes för några år sedan, då staden hotades af öfversvämning till följd af för högt vattenstånd, säkerhetsportar vid norra och västra stadsporten. Dessa släppas nu ned vid tecken till fara.

Men ej blott denna yttre oro har det behagat Herren att låta oss genomgå. De sista dagarna ha vi haft bekymmer af annat slag. Två af dem, som vi haft anställda i vår tjänst, ha befunnits vara oärliga, och ha vi nödgats afskeda dem. Den ena var en kvinna, som var antagen att hjälpa till i skolan. Vi skulle önska, vännerna hemma ville förena sig med oss i förbön, att vi må få en lämplig husmoder i skolan, en som, själf fattad af Herrens Ande, vandrar hans evangelium värdigt och kan vara ett godt exempel för barnen.

Önskande att få vara innesluten i vännernas förböner, förblifver jag i Herren tillgifna

Frida Prytz.

Familjenotiser.

Enligt meddelande skulle missionär *C. Blom* d. 17 febr. ingå äktenskap med Miss *Ethel Usher*, första lärarinnan vid en högre läroanstalt för flickor i Shanghai. Vigseln skulle äga rum i Union Church, Shanghai.

* * *

Den 20 november erhöllo makarna *Tjäder* i Haichow en välskapad son. Den lille har erhållit namnet Karl Ivar Johannes.

Minnesbyggnad öfver martyrerna i Kina.

I Kina hafva 159 protestantiska missionärer jämte 53 deras barn äfvensom flere tusen infödda kristna offrat sina lif för Kristi namns skull. Dessa höra till den stora skaran, som, iklädd hvita kläder, står inför Lammets tron efter att hafva kommit ur den stora bedröfvelsen.

»Se, vi prisa dem saliga, som tåligt hafva lidit».

För att ära den Frälsare, för hvilken dessa hafva dött, för att bevara deras minne inom den kristna församlingen i Kina och för att inför världen stadfästa det vittnesbörd, de afgifvit, önska de nu i Kina verkande missionärerna uppföra en minnesbyggnad öfver dem. Till plats för denna har man valt Shanghai såsom varande medelpunkten för det stora kinesiska rikets handel, en plats, där hundratusentals kineser färdas fram årligen, och där de skulle få tillfälle att mottaga intryck af denna byggnad och den verksamhet, som där komme att bedrifvas. Denna byggnad skulle blifva en gemensam medelpunkt för hela missionsverksamheten i Kina. Den skulle innehålla en samlingssal, rymmande 2,000—3,000 personer och afsedd för konferenser och evangelisationsmöten samt därjämte expeditionslokaler för missionens bibel- och traktatsällskap, bokförlag m. m. Den styrelse, som skall förvalta byggnaden, kommer att utses vid den allmänna

missionärskonferensen i Shanghai 1907, då man bereder sig att fira hundraårsminnet af den protestantiska missionens början i Kina.

I betraktande af de höga priserna å tomtplatser och byggnadsmateriel beräknar man, att 900,000 kr. behöfvas för planens förverkligande. Visserligen kan detta synas vara en stor summa, men så gäller det också att åstadkomma en gemensam medelpunkt för missionen i detta rike, som hyser inemot 400,000,000 invånare.

Bland missionärerna i Kina har planen vunnit liflig anslutning, och medel hafva influtit från dem själfva till icke ringa belopp. Men det är tydligt, att detta företag liksom missionen i det hela måste hufvudsakligen vara ett uttryck för den kristna församlingens i hemlanden offervillighet.

Då bland de ofvan omtalade martyrerna finnas icke mindre än 64 af svensk nationalitet, synes det vara självklart, att missionsvänner i Sverige skola räkna det som en förmån att få medverka till denna minnesvård, som skall tjäna att för all framtid på det mest värdiga sätt fullfölja det verk, hvaråt martyrerna ägnat sina lif.

Medel för ändamålet mottagas af de olika svenska organisationer, som bedrifva mission i Kina, nämligen: *Svenska Missionen i Kina*, 3 Malmtorgsgatan, Stockholm. *Svenska Missionsförbundet*, 27 Holländaregatan, Stockholm. *Helgelseförbundet*, Torp, Kumla (Närike). *Skandinaviska Alliansmissionen*, Jönköping. *Svenska Baptisternas mission*, 1 Tegnérgatan, Stockholm. *Fruntimmersföreningen för Kinamissionen*, 33 Klara Norra Kyrkogatan, Stockholm. *Kvinnliga missionsarbetare*, 46 Malmskillnadsgatan, Stockholm.

På anmodan af generalkommittéen för uppförande af minnesbyggnad öfver martyrerna i Kina har undertecknad åtagit sig att uppbära och öfverlämna de medel, som för ändamålet kunna komma att inflyta.

Stockholm i Februari 1905.

O. Bernadotte.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under februari månad 1905.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
138.	T. L. E., Månsta, Elfdalen	5: —	
139.	S. P. P. gm d:o	10: —	
140.	A. H., Karlstad	15: —	
141.	Böneryds arbetsfören. gm G. H.	20: —	
142.	A. D., Jönköping	35: —	
143.	Onämnd, ett löfte åt Herren för bönhörelse	10: —	
144.	D:o, Tranås, gm K. B.	7: —	
145.	I. L., Södertelje	20: 60	
146.	Hemse Kina-syförening gm J. P. R., Hemse	70: —	
147.	Tackoffer	36: —	
148.	A. A., Stockholm	10: 53	
149.	G. R.	10: —	
151.	Onämnd vän i B—t. gm M. K.	500: —	
152.	Joh. 21: 11 gm M. K.	5: —	
153.	Galtås & Nässja mfg gm A. J. L., Klefshult	10: —	
154.	Sparbössemedel gm G. W., Bergunda	32: 11	
155.	P. G. P., Erikskil, Borås	100: —	
156.	Bergunda syfören. gm G. W.	30: —	
157.	Kollekt i Bergunda kyrka gm d:o	5: 54	
160.	D:o i Matteuskyrkan, Norrköping, gm L. H.	64: 80	
	Trpt kronor	996: 58	
	Transport	996: 58	
161.	Ur en sparbössa genom d:o	5: 20	
162.	A. H.	37: 50	
163.	Säby norra mfg gm E. F.	75: —	
164.	Familjen E—ns sparbössa gm E. S., Jönköping	16: 59	
165.	En sparbössa gm d:o	3: 95	
166.	Från en fattig bärplockerska gm d:o	5: 40	
167.	Från A. E—n, Ljungby gm d:o	5: —	
168.	Från M. F. gm d:o	5: —	
169.	Från A. T. W—m, Frinnaryd gm d:o	5: —	
170.	Från S. K—lls sparbössa gm d:o	5: 70	
171.	Tionde af L. C., Bottnaryd, gm d:o	10: —	
172.	Från E. H. (sålda törnrosblad)	11: 25	
173.	K. F. U. M:s missionskrets i Gbg till J. B:s underhåll gm A. R.	100: —	
174.	M. B., Huskvarna	5: —	
175.	P. T., Gamleby	25: —	
176.	Ett tackoffer till Herren	10: —	
177.	Huskvarna mfg gm N. O.	50: —	
178.	Sparbössemedel från Skärfsta skolbarn gm E. G.	88: 62	
179.	Barkeryds ungdomsföreн. gm C. M. K., Wrigstad	10: —	
180.	Sparbössemedel från Nora stad gm H. D.	52: —	
182.	Medlemmar af K. F. U. M. & K. F. U. K. gm F. Ö, Spöland	21: 42	
183.	Från söndagsskolbarnen gm E. H., Jönköping	26: —	
184.	Sparbössemedel fr. L. U., Sthlm	15: —	
185.	Mika 2: 13	1,000: —	
187.	A. D., Jönköping	5: —	
188.	Barnamissionsföreн. i Rudebecks skola Gbg gm V. B.	300: —	
189.	Syföreningen i Simtuna gm A. H.	50: —	
190.	Sparbössemedel från Folketorps friförsaml. gm G. L.	76: —	
191.	Kollekt i Fårbo den 2 febr. 1905	15: 05	
192.	Vänner i Källunge & Wallstena gm A. B.	75: —	
193.	Wallstena syf. gm d:o	10: —	
194.	Från arbetsfören. Kinesernas vänner, Jönköping, till Ida Anderssons underh. gm E. S.	200: —	
195.	Jönköpings mfg, däri inbegripet August och Augusta Bergs underhåll för 1905, gm K. P.	3,700: —	
198.	Från vänner i Öfverum gm O. A.	6: 50	
199.	Kollekt i Vestervik gm P.	29: —	
200.	D:o i Oskarshamn gm O. S.	26: —	
201.	» i Karlskrona gm E. S.	57: —	
202.	Säfsjö och Ljunga mfg gm J. L.	7: 02	
203.	Tackoffer från vänner i Hvetlanda	102: 71	
204.	Nässjö mfg gm J. A. L.	5: —	7,249: 49

Till särskilda ändamål:

150.	H. E. till arbetet på Stålhammars station	20: —	
158.	Daggryningen till skolan i Puchow gm K. M. A.	500: —	
159.	A. H:s minde till en bibelkvinnas underhåll	50: —	
181.	Kirkeklokkens Expedition, Kjöbenhavn, skolfonden	100: —	
186.	Mötteryds söndagsskolbarn gm A. D., Jönköping, till d:o	5: 30	
196.	Jönköpings mfg till söndagsskolbarnen i Kina	18: —	
197.	D:o till läkaremissionen	5: —	698: 30
	Summa kr. för febr.		7,947: 79
	Under jan. månad		9,768: 52
	Under jan. och febr. månader: kronor		17,716: 31

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Herren Sebaot är med oss, vår borg är Jakobs Gud.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co. 1905.